

УНИВЕРЗИТЕТ „ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ“ – ШТИП

ПЕДАГОШКИ ФАКУЛТЕТ

Николче Ѓорѓев

ЕТИЧКАТА ДИМЕНЗИЈА НА ЈУДЕИЗМОТ

СПЕЦИЈАЛИСТИЧКИ ТРУД

Штип, Мај 2011

Комисија за оценка и одбрана

**Претседател: д-р Снежана Мирасчиева
Професор доктор, Педагошки факултет**

**Професор доктор, Педагошки факултет
Член: проф. д-р Кирил Цацков**

**Член. д-р Владо Петровски
Професор доктор, Педагошки факултет**

Кандидат: Николче Ѓорѓев
УНИВЕРЗИТЕТ ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ – ШТИП
ЕТИЧКАТА ДИМЕНЗИЈА НА ЈУДЕИЗМОТ

Историски развој на јудеизмот

Името Јудеи им припаѓа на дел од Израилот кое припаѓа на коленото Јудино а во поширока смисла кон Јудејското царство. Во 721 год. пр.Хр. асирскиот цар Салман ги покорува десетте колена на Израилот и ги преселува зад Еуфрат. Во Јудејското царство била зачувана вербата во единниот бог Јахова, но во 586 год. пр.Хр. Ерусалим е превземен од Наву Ходоносор кој го разрушил Ерусалим и ги води евреите по вавилонското ропство. Халидеите имале богати знаења од астрономија, филозофија кои не биле во согласност со еврејскиот монотеизам. Халидејската а покасно и Персијската филозофија на Заратустра којашто била дуалистичка и проповедала религија на пантеизмот односно вербата во бог на доброто и бог на злото. Од тој период се јавуваат првите искривувања на Мојсеевиот закон кај Евреите и тогаш се јавиле сектата на Фарисеите. Халидејското учење имало влијание на пророк Данаил и кај правосвештеникот Ездра кој ги изведува евреите од Персиското ропство. Ездра е првиот во историјата кој им забранува на евреите да стапуваат во брак со други народи кои не се евреи.³ Тоа е првиот расистички закон. Образувањето на сектата на Фарисеите бил долготраен процес. Тие биле затворена заедница кои своето учење го чувале и долго време го пренесувале своето предание усно од учител на ученик. Ова предание покасно односно од 1 век пр.н.е. до 5 век од н.е. е запишано во втората по значење книга на евреите т.е. Талмудот. Во своето предание Фарисеите го толкуваат законот т.е Тората не во таа смисла која ни ја дава Мојсеј односно царството божјо кое им е ветено на евреите туку под форма на материјално господарење на евреите со Светот.

Клучни зборови: Јехова, Мојсеј, Јаков, Давид, Соломон

Historical development of Judaism

Unlike the canonical version of the origins of Judaism as a religion of revelation, Judaism really come a long phase of evolution, starting in the mythologies of ancient Mesopotamia and the primitive beliefs of semi-nomadic tribes. The history of the ancient Jews and the establishment of their religion are known in the mainly based on the Bible, more precisely, its oldest parts - the Old Testament. Tribes of Abraham, Nahor and others mentioned in the Bible, originally lived in the lands between the Tigris and Euphrates in its upper reaches, Karhemishem between the west and east of Nineveh. [6] The Bible recorded the ancient history of the migration of these tribes in Egypt, under the names of the so-called "Patriarchs." At the beginning of II millennium BC. Oe. Jews, like many other related Semitic tribes of Arabia and Palestine, were polytheists, ie believe in different gods and spirits, the existence of the soul (assuming that materializes in the blood). And therefore relatively easy to include in their pantheon of deities of other nations, especially in the win. This does not prevent the fact that everyone is more or less a large ethnic community had its own chief god, who appealed in the first place. The content of religious representations of the era of the patriarchs may be renewed only in the most general terms. Religion of the Patriarchs is based on the idea that the head of the clan has the right to choose whether his good name for the god of their fathers, who created a special personal relationship, a kind of alliance or covenant. The only belief was this idea of a special closeness between God and man (or group of people) and the requirement to perform all the commandments of God. Some bibleisty define the essence of the religion of the patriarchs as henotheism, because of the biblical sources, shows that the patriarchs recognized the existence of different divine names God, which directly solves these legendary patriarchs, whose councils are listened

Key Words:Yahweh,Moses,Jacob,David,Solomon

СОДРЖИНА

1. Вовед-----	7-14 стр.
2. Историскиот развој на сектите во Јудеизмот и нивното учење—	15-19 стр.
3. Поделба на Есеите, садукееите и фарисеите-----	20-23 стр.
4. Во ерата на патријарсите-----	24-25 стр.
4.2. Времето на Првиот и Вториот Храм-----	26-30 стр.
4.3. Ерата на Третиот храм-----	31-33 стр.
5. Појавата на Рабините-----	34-38 стр.
6. Епохата на Цар Давид-----	39-40 стр.
7. Ослободувањето од Вавилон-----	41-44 стр.
8. Очекувањето на Месијата-----	45-46 стр.
9. Историјата на куќата на Израел-----	47-48 стр.
10. Римско владеење (63 п.н.е.. Е., околу 200 н.е.. Е.)-----	48-50 стр.
11. Евреите од Вавилон (586 п.н.е.. Е.-1040г. Н. Е.)-----	51-52 стр.
12. Sephardim и Ashkenazim-----	53-54 стр.
13. Во ерата на промени-----	54-56 стр.
14. Вера, етика, обичаи и социјални аспекти на јудаизмот-----	56-60 стр.
14.1 Обичаите-----	60-61 стр.
14.2 Празници-----	61-62 стр.
15. Заклучок-----	63-65 стр.
16. Користена литература-----	66-67 стр.

ВОВЕД

Почетоците на Еврејската религија или јудеизмот ги наоѓаме во првите пет книги од Библијата наречени по Еврејски "Тората" или историскиот закон на Евреите. Овие книги се напишани од основачот на Јудеизмот Мојсеј. Во првата книга "Исход" читаме за заветот на Бога на Евреите кој се нарекува Јехова или на еврејски Елохим со Авраам татко на народите а потоа и за Јаков кој е наречен Израил од Иврит "Оној кој храбро се бори со Бога" ¹ Мојсеј ги изведува Евреите од египетското ропство и на гората Синај им ги дава двете табlici на законот божји со десетте заповеди божји кои се основа на еврејската религија. Мојсеј го зазема првото место како оснивач на религија и го установува празнувањето на саботата. Јудаизмот е вера во еден безтелесен и само духовен бог, татко на сите луѓе. Избраниот народ не ја зазема ветената земја во целост. На север на Палестина биле градовите на Финикијците кои биле воинствени. Во 1042 пр.Хр. цар Давид го завзема Јерусалим каде што го пренесуваат кофчето на заветот во кој биле таблиците со десетте божји заповеди, а неговиот син Соломон го изградил Соломоновиот храм каде што левитите односно свештениците принесувале жртви. Во 976 пр.Хр. умира Соломон и доаѓа после тоа до раскол меѓу колената Израилеви заради даноците кои се собирале за храмот и украсувањето на Јерусалим.

1)Свето писмо на стариот и на новиот завет, Скопје 1991, "Исход", 32 глава 28 ст.

Поделбата на Израилот на две држави на север од Палестина на Израилево царство кое било составено од десет колена и на Јудејско царство кое било на југ кое било составено од јудино и венџамино колена.² Името Јудеи им припаѓа на дел од Израилот кое припаѓа на коленото Јудино а во поширока смисла кон Јудејското царство. Во 721 год. пр.Хр. асирскиот цар Салман ги покорува десетте колена на Израилот и ги преселува зад Еуфрат. Во Јудејското царство била зачувана вербата во единот бог Јахова, но во 586 год. пр.Хр. Ерусалим е превземен од Наву Ходоносор кој го разрушил Ерусалим и ги води евреите по вавилонското ропство. Халидеите имале богати знаења од астрономија, филозофија кои не биле во согласност со еврејскиот монотеизам. Халидејската а покасно и Персијската филозофија на Заратустра којашто била дуалистичка и проповедала религија на пантеизмот односно вербата во бог на доброто и бог на злото. Од тој период се јавуваат првите искривувања на Мојсеевиот закон кај Евреите и тогаш се јавиле сектата на Фарисеите. Халидејското учење имало влијание на пророк Данаил и кај правосвештеникот Ездра кој ги изведува евреите од Персиското ропство. Ездра е првиот во историјата кој им забранува на евреите да стапуваат во брак со други народи кои не се евреи.³ Тоа е првиот расистички закон. Образувањето на сектата на Фарисеите бил долготраен процес. Тие биле затворена заедница кои своето учење го чувале и долго време го пренесувале своето предание усно од учител на ученик. Ова предание покасно односно од 1 век пр.н.е. до 5 век од н.е. е запишано во втората по значење книга на евреите т.е. Талмудот. Во своето предание Фарисеите го толкуваат законот т.е Тората не во таа смисла која ни ја дава Мојсеј односно царството божјо кое им е ветено на евреите туку под форма на материјално господарење на евреите со Светот.

2) Флавиан Берније, "Евреите и Талмидот", Софија, 2001 год, стр. 15

3) Свето писмо на стариот и новиот завет, Скопје, 1991, "Втора книга Ездра", 8 глава 81 ст..

Историјата на античките Евреи и формирање на нивниот религијата познат, главно, врз основа на Библијата, поточно, неговите најстарите делови - Стариот Завет. А внимателна анализа на библиски текстови и на целиот Стар Завет традиција, обезбедува основа за да се заклучи дека во почетокот на II милениум п.н.е.. Ое. Евреите, како и многу други поврзани со семитски племиња од Арабија и Палестина, биле политеисти, т.е. верува во различни богови и духови, постоењето на душата (претпоставувајќи дека materializes во крвта), и релативно лесно да се вклучуваат во нивните пантеон на божества на другите народи, особено многу бројни освоени. Тоа не болеше што секоја повеќе или помалку големи етничка заедница имала свој главен бог, кој апелираше на прво место. Очигледно, Yahweh беше еден од таквите божества - патронот и божественото предок на една од племиња (сродни групи), на еврејскиот народ. Подоцна, култот на Yahweh излезе на врвот, туркајќи другите и себе си во центарот на вниманието на целиот еврејски народ. Митови за легендарниот патријарх на Евреите Авраам, неговиот син Исак, внук Јаковов и дванаесетте синови на вториот (во зависност од бројот што еврејскиот народ, и поделени во дванаесет племиња) на крајот ќе стане прилично сериски монотеистички багра: бог, што директно решаваат овие легендарни патријарси совети тие слушаат и наредбите што ги доби, се сметаше за еден и ист - Yahweh. Библијата кажува на легендарниот традиција која кога синовите на Јаков, сите Евреи (по влезе во Египет, на Џозеф син на Јаков) беа во долината на реката Нил, каде што биле добро примени фаворизира е да се разбудиме Џозеф (кој стана министер) фараонот. По смртта на Јосиф и неговите браќа сите дванаесет племиња на Евреите продолжија за неколку века да живее во Египет, но нивните животи со секоја генерација станува се повеќе сериозни. Со раѓањето на бебето Мојсеј (колени Леви) еврејскиот народ најде на нивниот водач, вистинската Месија, кој успеа да влезе во директен контакт со Yahweh и, по негов совет, тој го водеше, Евреите од "египетската заробеништво" во "земја надвор", односно, Палестина. Според библиската легенда, Мојсеј беше првиот еврејски законодавец, е во

сопственост на познатите Десет Божји Заповеди, запишани на таблите од Наредбата на Yahweh. Со разни чуда (бран на својата рака тој го создал морето се повлече, а на островот биле Евреите, кои ги прогонуваат, како Египќаните се удавиле во брановите на морето повторно запирање на сите излез; прачка Мојсеј удари вода од карпа во средината на пустината, итн) го спаси Евреите од смртта за време на на долго и напорно патување. Затоа, Мојсеј се смета за татко на еврејската, религија, понекогаш нарекуван и од страна на нејзиното име моzaиzмом. освоил Палестинска Територија (Ханаанската), и сурово, со своите населиле население, старите Евреи беа населиле во оваа земја, отиде за земјоделски и начин на живот и го основал сопствена држава. Значително влијание врз развојот на нивната култура - можеби исто така, религијата- да има традиција на античките палестински семитски народи, сега приклучени на еврејската држава. Неговиот прв крал - Саул Обединувачот земја, храбра, Давид, Соломон, мудар човек (XI - X век. П.н.е.. Тужител), чии активности јасно опишани во Библијата - не успеаја, сепак, создаде силна држава, која по смртта на Соломон (928 г . п.н.е.. економија) поделена на два дела - Израел на север и Јудеја на југот. Во Израел, живеел десет племиња на еврејскиот народ, на Запад, - два. Израел беше поразен од страна на Асирците во 722 п.н.е.. Ое. Десет племиња кои живееле таму беа земено во заробеништво, се пресели во други места на империјата, на земјиште на другите. Некои жители, се разбира. Таму останале, но тие Комбинирани со новите племиња, кои дојдоа во Израел. Десетте племиња на Израел се качил без трага, исчезна во историјата, и траги на нивните изгубени. Но, постои легенда дека живеат некаде милји далеку ", зад планините на темнината", кој претставува бесплатна еврејски царство од 10 племиња во пресрет на доаѓањето на Месијата. Од пребарувањето за потомци на десет племиња не престана да овој ден.. Во 586 п.н.е.. Ое. Вавилонскиот цар Навуходоносора уништи Ерусалим и ги држел неговите жители. Во јули, 539 п.н.е. Персиската империја покори Вавилон, и кралот Кир Велики овозможи на Евреите да се вратат во Ерусалим обнова на храмот, но многу од нив

расфрлени низ целата територија на поранешна Вавилонска империја, и, благодарение на своите првенци, стапи на интелектуалната и трговската елита. Во 322, на Евреите ги освојува Александар Македонски. Обидот да со сила на Евреите за да се поклони на боговите на Грција доведе до востание под водство на Массабеев, и поразот на тоа предизвика раселување на луѓето од Израел по светот. Во 1. П.н.е. Ое. Дискутирај потпаднал под власт на Рим, а нејзините непослушни жители побунети повторно. Еврејската војна 66 -73 години. доведе до уништување на храмот и новите егзодус. Уништувањето на храмот влијание врз иднината на јудаизмот, елиминираше високо свештенство, и Врховниот с(Sanhedrin). Ерусалим како центар на аџилак не можеше да ја одигра својата улога како обединувачка сила во јудаизмот, закана за губење на национално-културни единство. Сепак, религијата во зачувување на нацијата, одигра клучна улога. Јоханан Бен Закај регистриран во палестинскиот град Јамниа верско училиште. Римјаните не го видов како ништо непристојно и политички штетни. Суштината на ориентација во училиштето беше фарисеите. Фарисеите (хебрејски - "изгасне, да се откине") - Еврејската секта, на знакови на кои беа гордост и лицемерие, тие имале право на ексклузивна светоста и строго бљули бројни церемонии. Форма на обраќање во ова училиште беше "Равин" - учител, кој потоа се претвори во официјалниот наслов за слугите на равински јудаизмот. Со текот на времето, училиште Јамниа (или Јабна) беше за вршење на функцијата на судот, па дури и го усвои името "Sangedrin" или "Sanhedrin" (хебрејски - "Врховниот суд"). Јонаханан usurped правото на Првосвештеникот да се воспостави календар за сите Евреи. Како орган на училиштето за совет и судовите го свртеа се повеќе и повеќе Евреи. Писмото, врз основа на нејзините сидови, почна да се стекне со статусот на законите. Тука беа испишани уште првите творби со коментарите на текстови, света традиција на еврејската религија - од Талмудот, кои постојано се обновуваат (првиот дел со коментарите на Светото Писмо е наречена "Mishnah, втората - Gemara). Во последниот дел

од Талмудот, составена во XV век-XVI. Стана "Кабала" - една тајна мистична учења на значајно влијание на магијата. Во моментот, "Кабала" е широко се користат во магиски ритуали, и kabbalisticheskie знаци се симболи на трансценденција. Равински јудаизмот не е хомоген. Така, во VIII. Анан Бен, Давид, како и Karaites IX век, го отфрли Талмуд и сите форми на Устен закон, врз основа на ништо, но Библијата. Се чинеше дека Karaites дури и да се подели на еврејската светот, но нивното движење наскоро ќе стане едноставно секта, иако, и преживеал до сега. Другите сорти на јудаизмот постепено згаснатвклучувајќи го и еврејски христијанството. Во грчкиот свет, христијаните се целосно скрши со Јудеизмот и постепено се стекнува анти-еврејски ориентација. Порака од византискиот император Константин во христијанство (всушност, на својата смртна постела) бил лош знак за Евреите. Јудаизмот беше забранет, но повеќето од лидерите на христијанството, монаси и епископи чувствува омраза кон Евреите. Во Египет и Персија, нивните односи со органи не може да се нарече пријателски, па на Евреите биле подготвени да ја поздравуваат Арапската експанзија. Кога Арапите биле поразени во 634 византиската војска, а потоа паднал, Сирија, Палестина, Персија, Арапските војски инвазија на Шпанија и Франција постигнаа, само сто години огромен број на Евреи паднал под власта на муслиманите. Равински јудаизмот беше развиен, рабините се преселија влијателни позиции, на Евреите стана дел од интелектуалната елита на арапскиот свет. Големи чекори се направени во математиката, астрономијата, философијата, хемија и филолошки науки. Од во X-XI век во Шпанија, која е формирана со посебен вид на јудаизмот, познати како "сефардските", со свој специфичен ритуал во синагогата со свој дијалект - синтеза на шпански и еврејски јазик. Во Западна Европа, пред се во Германија, има развиено уште еден тип, познати како "Ашкеназиски", со свој јазик - дијалект на германско-еврејско - јидиш. Меѓутоа, во средновековна Европа, особено за време на крстоносните војни како "светата земја" беа доаѓаат орда, крстоносците омраза кон Евреите и злосторствата станаа вообичаени. Фаќањето наЕрусалим беше драго што

на целиот христијански свет, и Евреите, го гееked на смртта - на согорувањето на синагогите. На крајот на XIII век масовно тепање почна повторно. Беа речиси целосно збришана од еврејските заедници во јужна Италија, имаше масовни принудени верата. Од Франција, Евреите почнале да зајде, тие беа обвинети за труење со бунари и предизвикување на Црната смрт (чума), кој имаше една третина од населението на Европа во 1348 во целата област од Шпанија на Евреите во Полска беа истребени en Masse. Тоа беше, исто така, тврдеше дека Евреите извршат ритуално убиство и се користи крвта на христијански деца во нивните ритуали. Златното доба на Шпанија во овој период е завршена. Во дванаесеттиот век, христијаните се обиделе да ги повратат овие области за муслиманите, но тоа има спротивен ефект: фанатички муслимански племиња од северна Африка инвазија на Шпанија. Тие не покажуваат нормално толеранција на Евреите, а го возеше ги на север. Кулминација на прогонот на Евреите во Шпанија достигна во 1391, и многу од нив се сврте кон друг вера. Православната Евреите не би прости и тие сенарекуваофанзива зборот "marranos", т.е. свиња. Во XVI - XVII век, најголемиот број на Евреи кои живеат во Отоманската империја, или во христијански Полска и Литванија. Во 1648 и 1649 години, имаше масовно колење на Евреите во Полска и Украина. Оние кои не би можеле да избегаат, ги убиваат и ги мачеа многу насилно. Од почетокот на XVIII век, Евреите постепено почнаа да се повлече од Полска и од Отоманската империја во градовите на Европа, каде што повеќе ценет еврејски комерцијална активност. Во XVIII век, голем број од нив се упатија Африка. Во XIX век, постои растечка толеранција за јудаизмот, но во овој век верски движење на јудаизмот беше за да се логирате со политичките: постои ционизмот. Нејзината суштина - повторно воспоставување на еврејска национална држава и на наплата во своите граници на Евреите во целиот свет. Од крајот на XIX век, приврзаници на еврејските под религиозни слогани почнаа да се пресели во Палестина, и целиот еврејски светот има активно да помогне. На дваесеттиот век влегло во историјата на

еврејскиот народ, како век - поголемиот дел од масовно уништување. Холокаустот се уште е факт од централно значење во сите односи на Евреите и незнабошците. Во средината на овој век со соучество на поголемиот дел од европските влади и христијански држави беа уништени повеќе од шест милиони Евреи, скоро сите на европското еврејство, (една третина од сите Евреи во светот). Човештвото стресе. Шокот на холокаустот е дозволено да водат кампања поактивно за утврдување на еврејската држава. Кога 14 мај, 1948 г. Заврши мандатот на Палестина, доделена во Велика Британија по Првата светска војна, беше прогласен за новата држава - Израел. Тоа е секуларна, но религијата игра во неговиот живот значајна улога. Сабота, на пример, на национално ниво празник: не работат продавниците, јавен превоз, јавни институции. Од витално значење евиденција произведени во синагогите, за религиозни прашања судии на специјалниот суд, на верските партии превласт во политиката. Православна јудаизмот - религија на Израел, тој успева и многу аспекти на личен живот. Само Православната Евреите (и сефардските и Ашкеназиски) може да изврши свадбените церемонии, контролира разводите и другите аспекти на животот.

1. Историскиот развој на сектите во Јудеизмот и нивното учење

Фарисеите како секта во јудеизмот имале големо влијание. Нивното предание не било во согласност со Мојсеевиот закон. За нив долгоочекуваниот месија не бил избавител од гревот туку световен цар кој ќе го направи Израилот господар на земјата. Јосиф Флавија кој е еврејски историчар вели дека фарисеите ја имале судската власт и ја превземале власта над Синедрионот односно собрание на еврејски наречено кнесет како највисоко судско и административна власт кај евреите. Синедрионот броел 71 член и ги донесувале сите поважни одлуки. Втора поважна секта во Јудеизмот се Садукееите кои ја претставувале световната аристократија и свештенството а се јавуваат во 3 век пр. Хр. и тие не верувале во бесмртноста на душата. Трета секта се Зилотите односно војниците. Четвртата секта се Есеите кои не го прифатиле учењето на фарисеите. Тие биле околу четири илјади на брегот на Мртво море во Кумран. Образувале своја заедница и строго го запазувале Мојсеевиот закон. Тие биле предвесници на монашкиот начин на живот. За Фарисеите претставите за пеколот и рајот биле отфрлени и заменети со учењето за преселба на душите коешто е чисто халидејско учење како што вели Јосиф Флавие.⁴ Власта на Фарисеите била скоро целосна над евреите за времето на Исуса Христа кој ги разобличува Фарисеите кога го прашуваат "Зошто учениците твои не го запазуваат преданието на старите оти не ги мијат рацете кога јадат леб?" а он им одговори и рече "Па зошто и вие ја престапувате божјата заповед заради вашето предание."⁵ За сочувувањето на јудеизмот низ вековите голема улога имале еврејските колонии распрснати од Шпанија до Етиопија но тесно поврзани преку системот на синагогите кој се јавуваат како религиозен и административен центар на Евреите. Најзначаен бил храмот на Соломон во Ерусалим за кој секоја година се собирал

4) Флавиан Берније, "Евреите и Талмидот", Софија 2001 год, стр. 38

5) Свето писмо на стариот и новиот завет, Скопје 1991, Матеј, 15 глава 2 и 3 с

данок таканаречен "дидрахме" од еврејските провинции а се состоел од две драхми по човек за кој за собирање на данокот биле праќани агенти до сите колонии. Во деведесетите години од новата ера се случило востание во Палестина кое го предизвикале евреите и предизвикале походот на римскиот император Веспасијан а покасно и на неговиот син Тит кој во 71 год. од н.е. го разрушува Ерусалим и Соломоновиот храм. Синедрионот се сели во град Јафа на Средоземно море и управувањето со сите еврејски синагоги го превземаат Фарисеите. Во 134 год. од н.е. избива повторно востание кое било задушено од император Адријан и неговиот војсководач Јулиј Север и Синедрионот бил пресел во град Тиверијада.⁶ За времето на римскиот император Александар Север со императорски указ во 252 год од н.е. се востановува власта на Фарисејските патријарси од Тиверијада над сите еврејски колонии во светот. Власта на фарисеите била утврдена од Јуда Свети најзначајниот автор кој во 190 год. од н.е. го пишува "Мишна" или Вториот закон кој претставува основен дел на ерусалимскиот Талмуд. Мишна претставува текст на учења кои влегуваат во Талмудот кој е втор по значење во Јудаизмот. Во првиот дел се зборува за имотите, вториот дел празнување на празниците, третиот дел за бракот и четвртиот дел за судски прашања. Над составувањето на Талмудот работеле 2500 рабини во течение на 500 години од 1 век пр.Хр. до 400 година од н.е. Во талмудот влегуваат две книги "Мишна" и "Гемара". Имаме ерусалимски и вавилонски Талмуд. Ерусалимскиот е пишан 450 год. од н.е. а Вавилонскиот 500 год. од н.е. Талмудот е збирка на расправи на рабините за еврејското право, етика, обичај, казнено право, семејно право и историја.

6) Флавиан Берније, "Евреите и Талмидот", Софија 2001 год, стр 48

Синедрионот се преселува во Вавилон во 5 век од н.е. каде што останува до 1005 год. од н.е. Првото печатено издание на Талмудот од 1520 год. издадено во Венеција од Бомберг.Essenes, или kumranity - еден од еврејски секти, која започна во првата четвртина на II век. П.н.е.. Ое. Првичните информации за нив се лоцирани во Philo, Јосиф и Плиниј Постариот. Во текот на првите две споменати историчари Essenes беше околу 4.000. Расфрлени во Јудеја, тие живееле во прв во градови и села, под името assideev и, како што на последните научни размислување сочинуваат Националната партија меѓу Евреите кои се бореа со друг, помоќен партија - елинист. Потоа, според Philo, гади од скршена како град, но според најновите истражувања, имајќи ја изгуби сета надеж за успех во борбата за националните почетокот на еврејскиот живот, Essenes се повлекле во северозападниот дел од Мртвото Море, што го прави посебен колонија, избегнуваат средби со други племе, дури и во храмот во Ерусалим, која е формирана од строго затворен цел, живееја во брак, но ги презеле и израснати во нивните претстави за деца чудно се земе во нивната заедница и другите - по три години на тестирање.

Фарисеите (хебрејски פְּרֻשִׁים, perushim, prushim) - верски социјално движење во Јудеја во времето на Втората храм, еден од тројцата еврејски филозофски школи кои се појавија во најславни на Maccabees (II век. П.н.е.. Тужител), иако појавата на фарсичната доктрина може да се припише на времето на Ездра. Настава фарисеите основата Halacha и современи православни јудаизмот.

Потекло на името "фарисеи" дојде на почетокот на II век п.н.е.. Ое. Зборот "фарисеи", е изведен од коренот хебрејски פָּרַשׁ, кои имаат вредност на "одвоени", "стои освен", а значи "одвоени".Првично тоа беше прекар (во смисла на "genegades", "еретици") дадено на нив од нивните противници на садукееите, но подоцна тие станаа една почитувана елита.

Потеклото на доктрината До вавилонски заробеништво е еден континуиран подвиг меѓу свештениците и пророците.Свештеници од осудата или лична корист, беа само за церемонијални религија, вклучувајќи го и култот на жртва, а на пророците проповедаше дека за да се молам Бог може да биде само апсолутната вистина и љубов на соседот. Од самата природа на етички монотеизам, имплицира, исто така, дека благодатта на моралните подобрување не може да биде судбината на само една од израелските луѓето, на Бога избран тоа само се состои во фактот што тој за прв пат сфатија вистината, и затоа се наменети да се направи тоа на покраината на целото човештво. , Кога на неговото враќање од вавилонското,заробеништво, гласот на пророците молкнал и живи извор на етички религијата има исушено, на еврејскиот народ уште не беше подготвен за високи улога, која тој се појави на пророците. Поради својата мала големина и распространетост меѓу другите народи, тој се закани дека ќе им се раствораат и исчезнуваат заедно со своите идеали. Тогаш нешто во јудаизмот, нова насока, чиј претставник беше Ездра, кои го видам спасение на луѓето во строга ефикасноста на законот мозаик, кој претставува хармонична комбинација на религијата и ритуали на свештениците и етички религија на пророците. Креирано Ездра на национално ниво за собирање на писмен договор го потврди им на законот Мозаик во сите нејзини поединости за сета вечност. Луѓето навистина почна да се придржуваат на законот со коректен интегритет, верувајќи, како еднакво важни како и високи морални принципи утврдени во неа, и многу, чисто надворешна церемонии, кои беа пресметува само на изолацијата на еврејскиот народ од сите околу. Универзални идеи на пророците беа зачувани само во форма на идеалите на луѓето, чие спроведување е одложено на неодредено време, додека т.н. месијанската време. Но, законот на Мојсеј, пресметана врз изолацијата на еврејскиот народ од античко паганските народи, наскоро се покажа недоволно за да ја изолира од нови луѓе - прво Персијците, а потоа Грците - кого го сретнал. Во однос на Персијците најде дека е потребно поради фактот дека дуализмот на

Zoroaster на духовна суштина на неговата многу поблиску до монотеизам на Евреите од семитската обожавање на Ваала и Astarte, а со тоа и ризикот на спојувањето беше поголем. Уште една голема опасност им се заканува опасност од еврејската религија од појавата на Грците во Истокот, не поради сличноста на ставови светот, туку затоа што на вонредна жалбата на веселата хеленизмот. Во одбрана на Еврејската верска системот на духовните лидери на луѓето мораа да инсталираат додаток на закон, во форма на целиот систем на спроведување на забраните, односно на новите околности на животот. Меѓутоа, со владеењето на Массабеев и на влезот на еврејскиот народ на патот на политичките несогласување беше пронајден меѓу животот и античките закон. Евреин не само што би можеле да имаат вечера со народите, или пак, но дури и тие треба да пијат малку вода. Од овие закони се поврзани една повеќе зло, непосредна закана за интегритетот и единството на еврејскиот народ: тие можат да бидат набљудувани од страна на повисоко, подобра класа луѓе. На пониско ниво, на разтупкан класи немаше слободно време ниту стручност да ги спроведува; повисоките класи почнаа да бегаат од народните маси, особено меѓу бирниците, не јадам со нив, не биле во нивната куќа, како што е евидентно од многу места во Талмуд и Нов Завет (на пример, Мф.9 :9-21 и паралелни места).

Така, законите мораше да се изолираат Евреи од народите, некои Евреи станаа изолирани од другите. Слични противречности меѓу законите и животот се појави во текот на строгото придржување до сабота одмор и уште остро - во областа на кривичното право. Мозаик закон е казнување на чисто верска злосторства од страна смрт или т.н. "истребување од народот", која, очигледно, значи егзил (aquae et Ignis interdictio). Ова не е во согласност со повисок поим за религија, на која минатата задача - да ги поттикне и поучавам, да не ги казнат. Таквата концепција на религијата дојде во концептот на луѓето уште од Језекиил, кој зборува во име на Бога: "Не сакам смртта на нечестивите? вели Господ Бог. И не туку дека тој треба да се врати од неговата начини и да живее?" (Iez.18: 23)

2. Поделба на Есеите, садукеите и фарисеите

Сите овие и многу други се уште се судираат меѓу писмото на древните правото и животот служел како главна појдовна точка за формирање на три еврејски секти. Садукеите, кои припаѓале на речиси сите труд и пари аристократијата дека верува непроменлива Божјиот закон, и инсистираше на тоа дека за вршење тоа во сите негови строгост, за олеснување на нивната тежина, тие побара отповикување на сите дополнувања и accretions, која ја доби традиционалната практика. На Essenes, исто така, верува дека непроменливи закони, туку како на условите во земјата престана да се исполнат старите закон, тие претпочитаат да чува далеку од овој живот и замина во пустината и во селото каде што ништо не спречи да ги донесат почитување на мозаик право на екстремни деликатес. Една третина секта, која е формирана од фарисеите. Тоа беа луѓе кои доаѓаат од длабочините на масите, и стана на површината поради своите ментални развој. Лицемери движење се појави во борбата против садукеите контролирани храмот ритуал. Појавата во овој период, на синагогата Литургија, очигледно, израз на фарисеи, садукееи поткопа верски монопол: на верски ритуал и молитва, која изворно беа дел од храмот се поклонуваат, почна да испрати во нивните домови, и на научниците не им припаѓаат на свештенички класа, почнаа да играат важна улога во религиозниот живот на луѓето. За прашања на домашната политика, тие секогаш застапа на страната на луѓето против encroachments на владејачката класа, па луѓето доверба во нив и потоа во текот на нивното учење. За љубовта на луѓето и надвор од почитување на древни традиции, тие го призна обврска на сите одлуки на книжниците и сите народни царинска унија на која беше наречена "усна право" за разлика од писмото - мозаик. Признавајќи, како садукеите, на неотменимост на законот Божествена, тие, спротивно, се верува дека законот постои со цел да биде верно извршува, но главната цел на законот - за доброто на

народот. Слоганот на фарисеите беше: "Законот за луѓето, а не луѓе за законот." Оваа цел е јасно наведено од страна на Мојсеј: "Внимавајте на ред, и ми закони, кои ако еден човек ќе живее" (Lev.18: 5). Во исто време, фарисеите додаде: "... тој ќе живее преку нив, и да не умре, бидејќи од нив." Настава фарисеите [Уреди] Суштината на учењето Голем дел од информациите, фарисеите, како и на нивните идеолошки и политички противници на садукееите, се содржани во списите на Јосиф Flavius, кои дојдоа од домот на свештеници. Речиси сите негови роднини беа садукееите, но по внимателно разгледување на сите три секти, тој се приклучи на фарисеите, кој е опишан како философската школа, споредувајќи го со грчки школата на Stoics. Во догматските против фарисеите, вели тој, "сè направи стави во зависност од Бога и судбината и да научат дека додека поединецот е слободен да избере меѓу чесни и нечесни однесување, но исто така учествува во предодреденоста на судбината." Во оваа насока, тие ги окупираат средината помеѓу Essenes, кои се припишува на предестинација, и садукееите, кој го препозна на апсолутната слобода на волја и тврдел дека судбината на човекот е целосно во свои раце. Во својата изјава за Јозеф дава приоритет на теолошки разлики меѓу трите "школи на мислата. Тој рече дека учеството на овие "секти" во јавниот живот, почнувајќи само од време на Иоанана Иркан I. Сепак, истражувачите имаат тенденција да ја видите фарисеите како идеолошки наследници на претходната движење hasideev споменува во книгите на Maccabees. Според Јозеф, во контраст со аристократски садукееите, фарисеите беа мошне популарни меѓу луѓето, и нивното влијание на масите е многу висока (дури и ако тие велат ништо против кралот и Првосвештеникот, тие веднаш се верува "). Flavius рече филантропијата фарисеи, кои "го сакаат светот на сите луѓе, а садукееите се строги, па дури и на неговите браќа и лути, да се придружници, како да се непознати. Фарисеите се вика "мудра и познавања во објаснување на законите, и врз оваа основа, некои истражувачи се наклонети да веруваат дека наследници на фарисеите Sofra (книжници). Во центарот на спорот меѓу фарисеите и садукееите застава Усниот закон. Како

Јосиф пишува: "И фарисеите се прогласува неколку прописи врз основа на едно ненапишана традиција, а и бидејќи секта садукееите отфрли овие одредби, бидејќи тие се почувствуваа дека законот треба да се смета само она што е напишано во Тората." Теолошки разлики меѓу "школи" се поврзани со проблемот на слободата на избор. За разлика од Essenes, кој верува во апсолутната божествена предестинација, и садукееите негираше предодреденоста и кој верува дека човекот има слободен избор помеѓу доброто и злото, фарисеите веруваат дека сè е предодреден од Бога, но на доблеста и порокот - моќта на човекот, за "и предодреденоста му помага во секој случај. " Бог сака неговото дело и бара индивидуите да извршите му даде со закон. Бог се стави човекот во две спротивни импулс - добрите и лошите - и наредено му е да правиме добро, и даде на Тората како водич во животот. "Ако некој избира доброто, воздухот е сила му помагаа. Ако тој го прави злото, тие даваат тоа одат на свој начин "[1]. Во врска со начинот на живот фарисеите Flavius истакна дека "тие се строг живот и да се откаже сите задоволства. Тие ги следат само она што умот го признава корист од тоа. Тие почитувале старешините и не им се дозволи самите да се меша со нивните одлуки. Тие имаат такво влијание во однос на луѓето, дека сите литургиски должности изведена од страна на нивните натпис. Според доктрината на фарисеите, Тората, која Бог го даде на Мојсеј, се вклучени и писмено и усно право: божествено откровение евидентирани во Петокнижието, дополнети и elucidated од страна на пророците и на усна традиција, треба да се толкува во согласност со exegetical правилата на книжниците од секоја генерација. Така, законите на Тората треба да се во согласност со толкување од книжниците, кој Бог му даде причина за нив да се толкуваат овие закони. За разлика од садукееите, фарисеите веруваат во бесмртноста на душата, а постхумно награда и воскресението од мртвите, пред доаѓањето на царството на Бога. Во центарот на светот фарисеите стои верување дека религиозната вера - во центарот на човечкото постоење и дека сликата на животот на лицето треба да се определува според законите на Тората. Од особена вредност во прилог на фарисеите,

духовниот и верскиот единството на народот, тие се обиделе да донесе религиозно законодавство во согласност со условите од постоењето на еврејскиот народ, врз основа на толкувањето на Светото Писмо. Значи, како што е пропишано од страна на Тората казни за кривични дела не се сообразени со моралните и социјалните свеста на фарисеите, тие беа водени преку интерпретации на Тората, овие закони како резервации, што практично го прави нивната примена е невозможно. Крајната цел на фарисеите во областа на кривичното право беше укинувањето на смртната казна како злосторник, во своето мислење, треба да се даде на волјата на Бог. Од Talmudic литературата, ние учиме дека фарисеите може речиси целосно укинување на смртната казна. Можеби тоа се должи на фарисеите, како судии беа, за разлика од садукееите, "генерално многу мали во казната." "И фарисеите веруваат во бесмртноста на душата по смртта на луѓето чека судење и награда за доблест или казна за криминал во својот живот; грешници се подложени на постојана затвор, како и виртуозниот се во состојба да воскресне." Flavius карактеризира фарисеите како "највешти толкувачи на законот", додавајќи дека "фарисеите испратија луѓе, врз основа на древните традиции, со голем број одредби кои не се дел од законот мозаик, додека секта на садукееите целосно ги отфрла сите овие слоеви, препознавањето на обврската на писмено законот. Садукееите како секта, политичка пар екселанс, престанала да постои со престанок на јавниот живот на помирно, како секта Essenes, чисто религиозни и секогаш држи настрана од сите политички превирања во голем дел од неговата еднострана со учењата на Исус и го формираа првиот Јудео-христијанските заедници во Јудеја, фарисеите исто, се спои со луѓето, се вградија во темелите на Talmudic јудаизмот. На идеолошки и политичката борба помеѓу садукееите и фарисеите заврши со победа на второто, и лицемери концепт идентификувани понатамошен развој на јудаизмот.

3. Во ерата на патријарсите

За разлика од канонските верзија за потеклото на јудаизмот како религија на откровение, вистински јудаизмот дојде долга фаза на еволуција, со почеток во митологиите на античка Месопотамија и примитивните верувања на полу-номадски племиња. Историјата на античките Евреи и формирањето на нивната религија се познати во главно врз основа на Библијата, поточно, неговите најстарите делови - Стариот Завет. Племиња на Аврам, Нахор и останатите споменати во Библијата, првобитно живееле во териториите меѓу реките Тигар и Еуфрат во нејзината горна долина, меѓу Karhemishem на запад и Нинива на исток. [6] Библијата снимен на античката историја на миграцијата на овие племиња во Египет, под имињата на т.н. "патријарси". На почетокот на II милениум п.н.е.. Овие Евреите, како и многу други поврзани со семитски племиња од Арабија и Палестина, биле политеисти, т.е. верува во различни богови и духови, постоењето на душата (претпоставувајќи дека materializes во крвта). И затоа релативно лесно да се вклучуваат во нивните пантеон на божества на другите народи, особено кај ги освојува. Ова не го спречи фактот дека секој е повеќе или помалку една голема етничка заедница имала свој главен бог, кој апелираше на прво место. Содржината на религиозните претстави на ерата на патријарсите можат да бидат обновени само во повеќето општите услови. Религија на патријарси се базира на идејата дека шефот на кланот има право да избере било угодно неговото име за богот на нивните татковци, со кого се создава еден посебен личносен однос, еден вид на сојуз или завет. Единствен во ова верување беше идејата на посебна блискост помеѓу Бог и човекот (или група на луѓе) и условот да извршува сите заповеди на Бог. Некои bibleisty ја дефинира суштината на религијата на патријарсите како henotheism, бидејќи на библиските извори, покажува дека патријарсите признал постоењето на различни божествени имиња Бог, кој директно решава овие легендарни патријарси, чии совети ги слушав и наредби кои ги добиле, се сметаше за еден и ист - Yahweh. Ова

верување, иако не е вообичаениот политеизм, беше на почетокот на патеката која кулминираше бескомпромисен монотеизам, на Мојсеј, Јаhweh е прогласен за "еден Бог на вселената" [11]. Очигледно, Јаhweh беше еден од таквите божества - патронот и божественото предок на една од племиња (сродни групи), на еврејскиот народ. Подоцна култот на Јаhweh почнаа да се појавуваат на прво место, туркајќи другите и себе си во центарот на вниманието на целиот еврејски народ. Митови на легендарниот патријарх на Евреите Авраам на неговиот син Исак, внук Јаков и дванаесетте синови на вториот (во зависност од бројот што еврејскиот народ, и поделени во дванаесет племиња) на крајот ќе стане прилично сериски монотеистички нијанса. Библијата кажува на легендарниот традиција која кога синовите на Јаков, сите Евреи (по паднати во Египет на Џозеф син на Јаков) беа во долината на реката Нил, каде што тие беа поздравени фонд на Јосиф, мудриот Фараонот. По смртта на Јосиф и неговите браќа сите дванаесет племиња на Евреите продолжи за неколку века да живее во Египет, но нивните животи со секоја генерација станува се повеќе сериозни. Со раѓањето на бебето Мојсеј, на еврејскиот народ најде на нивниот водач, вистинската Месија, кој беше во можност да влезат во директен контакт со Јаhweh и, по негов совет, тој го водеше на Евреите од "Египетски ропството", во "земја надвор", односно, Палестина, [6]. Според библиската легенда, Мојсеј беше првиот еврејски законодавецот, е во сопственост на познатиот Десетте Божји Заповеди, запишан на таблети од Наредбата на Јаhweh. Преку разни чуда (бран на својата рака тој го создал морето се повлече, а на островот биле Евреите, кои ги прогонуваат, како Египќаните се удавил во брановите повторно запирање на сите излез морето со прачка на Мојсеј удари вода од карпите во средината на пустината, итн) го спаси Евреите од смртта за време на долгите и тешките патување. Затоа, Мојсеј се смета за таткото на еврејската религија, понекогаш нарекувани и од страна на нејзиното име mozaizмот.

4.2. Времето на Првиот и Вториот Храм

Ја освои Палестина (Ханаанската), и сурово, со своите население население, старите Евреи беа населени во оваа земја, отиде за земјоделски и начин на живот и го основал сопствена држава. Значително влијание врз развојот на нивната култура - можеби, исто така, на религијата - имаат традиции на старите семитски народи на Палестина. Првиот чекор кон централизација на култот на Бог на Израел беше донесена од страна на кралот Давид, кој, ја пренесува на Кралската престолнина, Ерусалим, ковчето на заветот, а со тоа создавање на врска помеѓу новите национални и политичкото единство на племиња на Израел и нивните религиозни единство. Од оваа време започнува наредниот период во развојот на јудаизмот. Името на ера го даде првиот храм изграден од Соломон (965-928 п.н.е.. Е.). Храмот во Ерусалим беше светилиште на државата содржани во царскиот трезор фондови, и членовите на свештенството на храмот Бар биле државни службеници назначени од страна на кралот. Кралот не само контролира работењето на храмот, но исто така направи одлуки врз чисто верски карактер. Можноста за интервенција во сферата на обожување вкоренети во идејата за селектираната цар на Бога, што го прави свето лице. Подемот на храмот во Ерусалим и неговата трансформација во формална светилиште поткопаа престиж на локалната светилишта и придонесоа кон централизација на верски авторитет. Неговиот прв крал - Саул Обединувачот на земјата, храбра, Давид, Соломон, мудриот човек (XI - X век. П.н.е.. Тужител), чии активности јасно опишани во Библијата - не успеаја, сепак, создаде силна држава, која по смртта на Соломон (928 г. п.н.е.. економија) поделена на два дела - на северот од Израел и помирно во јужниот [7]. Во Израел, живеел десет племиња на еврејскиот народ во Јудеја - две. [[11].

Северна Евреите како резултат на фактот дека Израел намерно одбиле да ја платат тежок годишно признание бил освоен од Асирија. Во 715 п.н.е. зеде повеќето брутални казнена експедиција на Асирците, и Самарија

беше претворена во неколку од Асириски провинции. Изјави заробени Израелците конечно се распадна меѓу народите со кои тие се населиле. Некои жители, се разбира остана, но тие Комбиниран со новите племиња, кои дојдоа во Израел. На десет племиња на Израел исчезна без трага, исчезна во историјата, и се губеше од нив. На почетокот од VI век пред н.е. нападнати и јужниот Царство - сега се дел остро зголемување на Ново-вавилонски Царство. Еднаш во 586 п.н.е. Ое. Вавилонскиот цар Навуходоносор го уништи храмот во Ерусалим и ја држел нејзините жители, почнувајќи расфрлање на Евреите од другите земји, каде што има еврејските населби. Најголемата колонија беше на Babylonia, каде што како резултат на контакт со зороастриец култура на јудаизмот биле донесени митови за ангелите и Сатаната и верувањето во живот после смртта на владеење, и бесмртност на душата. Вавилонски заробеништво игра не помалку и можеби дури и повеќе важна улога во монотеизам. Поробување на северната еврејски царство на Асирија беше ужасен удар за самосвест на еврејскиот народ. Во свеста на импотенција во лицето опасното надворешната политика од страна на премиерот, во надеж дека на натприродни помош и снисшта да се врати во старите добри времиња. Непосредно пред вавилонскиот Captivity развива идејата за доаѓањето на Месијата - само цар на Израел. Прототип на Месија во сите го знаеле на цар Давид, кој бил заробен во меморијата на луѓето како на носителот на ексклузивни политички и, исто така, верски и етички вредности на [8]. Во старите времиња, Дејвид има обединети под неговото владеење сите племиња на Израел, претворајќи ги во една и

¹Зороастризам - религијата се заснова на сведочењето на пророкот Zoroaster, најверојатно родното место на Зороастризам е северо-источниот дел на Иран и Авганистан, но постојат научни теории за потеклото на Зороастризам во Западен Иран, Централна Азија, Јужна Урал [10].

силна нација, освои многу победи над непријателите. Незадоволство од активностите на подоцна крал, и неуспехот на еврејската држава го дале луѓето сонот на тоа што во иднина куката на Дејвид повторно царува над целата земја на Израел. Пророците предвиде дека расфрлани и заробеништво Евреи од двете земји, конечно повторно се обединат под раководство на Давид или неговите потомци. Со текот на времето, појавата на Месијата постепено губи на карактеристиките на страшна цар, а сето тоа излегува посилна од идејата на смирение, како последица на политички неуспех на еврејската држава, обземен од моќни империи. Идејата потекнува од месијанската и еволуирале во текот на кризата период во еврејската историја, кога "избраниот народ", со векови обесправени од туѓо освојувачи, се изгуби надеж за среќен враќање кон кралството на нормалното Давидово природен начин. Ветувања од Стариот Завет пророците, се чинеше, само би можеле да бидат исполнети во натприродното, преку вонредна божествена херој-спасител. Со други зборови, месијанската доктрина беше последица на длабока етничка и идеолошка повреда на еврејскиот народ. Отсуство на верските култ центар стимулира развојот на нови форми на религиозниот живот. Овие иновации вклучуваат строги придржување кон Стариот Завет закон, редовно нареди заедничка молитва, посветување и постот. Во исто време во текот на вавилонски заробеништво ја интензивираше желбата за ослободување, и јудаизмот стана идеолошки знамето на движењето за возобновување на лидери на независноста и враќање на предците земјиште, за реконструкција на Ерусалим Храмот. Во 539 п.н.е. Персиската империја покори Вавилон, и кралот Кир Велики издаде декрет со кој на рестаурацијата на еврејските теократска држава. Од тоа време, Евреи живееја под директно влијание на Зороастризам. Под влијание на Зороастризам, старата тенденција да се строги монотеизам, всушност, ослабеа по појавата на сатаната, olitset Voren универзална зло. За прв пат срамежливиот споменување на сатаната во еврејското Писмото се јавува по

520 п.н.е. Во исто време, исто така, без влијание на Зороастризам, постои растечка посилни и на идејата на претстојниот општи "воскреснување". Иако приказните за чудесната обновување на поединецот кој почина долго време постоеше помеѓу Евреите, верување во универзална воскресение (зголемување) мртв се појавил веќе во poslebibleyskiyu ера. Навистина, некои од Стариот завет знаеле користат овој начин, се однесуваат на националната преродба на Израел и еврејскиот народ, патење, националните понижување. Меѓутоа, како што проширувањето на племенските општество, појавата и развојот на личната моралност, како што се националните симболи за да ги инспирира луѓето помалку. На верници во пророштва биле нетрпение на личните спасение од смртта и распаѓањето. Недела почна да се разбере во буквална смисла, како враќање на животот на покојникот. Од овој период започнува, т.н. "период на Вториот Храм." Возраст беше именуван во чест на возобновената во 516 п.н.е.. Ое. Првиот уништени Првата Храмот. Пресвртна точка во овој период беше доаѓањето во земјата нова група на вавилонски егзил (458 п.н.е.. Е.). Цар персиски прогласена за законите на Тората граѓанското право во Јудеја и е дозволено да раздавам за правда врз основа на еврејски верски закон. Идејата на администрацијата на граѓанското правда врз основа на верски закон не е само користи подоцна. Во 322 п.н.е. Помирно победи на Александар Македонски, кој доведе до раселување на луѓето од Израел. На крајот се покажа дека мнозинството од Евреите не знаеше хебрејски - јазикот на Тората. Ова поттикна свештениците на еврејската религија преведе Tanach во грчкиот јазик. Конечната верзија на превод, според легендата, била извршена Седумдесет научници во Египет. Hellenization особено длабоко навлезе во животната средина на елитните слоеви на еврејските општество, вклучувајќи храм свештеници. Овие имот спротивната фракции Sofra (функционери)

² Крал на Македонија, основач на хеленскиот свет овластувања; Елада - голем број антички автори

кои, признавајќи ја важноста на писмено законот, почнаа да се развие Усниот Закон, која беше широко систем на толкувања и објаснувања за одредбите на Тората. Се влошат во текот на вториот век пред новата ера. Ова позиција на римските (хеленскиот членка), плаќаат данок на Римјаните, доведе до затегнување на нивната колонијална политика, вклучувајќи во однос на Евреите. Интензивирани прогонот на Еврејската религија: Евреите се забранети за да го прочитате Тората во хебрејски, да го набљудуваат сабота и обред на обрежување. Во храмот на Ерусалим беа направени статуи на грчките богови. Одговор на верски прогон бил револтот на Евреите, верен на законот на Тората, шеф на кого биле членови на родот Hasmonean, исто така познат како Maccabees [10]. Во ослободителната војна на Евреите се судрија на интересите на православните Евреи (hasideev) и хеленизирани жителите на Јудеја (mityavnim). Востание заврши со полно ослободување на Евреите од грчкиот влијанија. Да ја одбележат овој настан, тоа беше резултат од осум дена прослава на осветувањето - Ханука. Ослободена од грчкиот јарем, помирно влегува во сојуз со Рим, надевајќи се дека за да се постигне ова преку целосна политичка независност. Сепак, на краток период на политичка независност се заменува со потчинување на Јудеите на Римската прокуристи на моќта. Освојување на Јудеја од страна на Римската империја бил придружуван од уништувањето на многу градови, на Вториот храм во Ерусалим, масивниот прогон на Евреите.

4.3. Ерата на Третиот храм

Од најважните и најмногу чуден феномен на верското и општествениот живот на овој период Таа синагогата (молитва куќа), кои не само што одигра клучна улога во јудаизмот, но, исто така, служи како модел организација на култ во христијанството и исламот. Синагогата стана религиозни и социјални центар на еврејската заедница, како во Израел и во земјите на раселување. Појавата на синагогата е радикален пресврт во животот на Евреите и уникатен иновации во историјата на религијата: за разлика од обожување храмот во него не беше спроведена од страна на свештениците и левитите, и култот на жртва сосема отсутен. За оваа причина, на синагогата би можеле да постојат во секоја ситуација и во најмалите заедници во бројот на верници, што е и молитва куќа, место на Тората студија и центарот на општествениот живот. Место на свештеници добија книжниците, рабините. Како дел од синагогата развиена за новите форми на обожување, не е оптоварена со комплексни и скапи ритуал. Замена на жртва и молитва, празнување на бројни забрани *ritualiziruyuschim* доживотно Евреин, долу на повеќето прозаичен на нејзините манифестации, от за Јудаизмот да преживеат уништувањето на неговото централно светилиште - Вториот Храм. Уништувањето на храмот влијание врз иднината на јудаизмот, елиминираше високо свештенство, и Врховниот суд (*Sanhedrin*). Ерусалим како центар на ацилак не можеше да ја одигра својата улога како обединувачка сила во јудаизмот, закана за губење на национално-културни единство. Под овие услови, во борбата против државата Роман, како што претходно претпоставува религиозни форми, но во јудаизмот себе имаше неколку верски и политички струи. Во планинските области на либанска новите движење зилотите, објави безкомпромисна војна на Рим. Постои движење *Sukkar*, кој заедно со Трибуналот на анти-римски бореле општествени, обвинувајќи богатите Евреи, па дури и господ на Храмот во корупција и подготвеност за компромис со непријателот. Неговиот однос со новата ситуација морал да се покаже и традиционалниот еврејски верски и политички трендови -

фарисеите, садукееите и Essenes. Фарисеите, кои веруваат во воскресение на мртвите, кои доаѓаат Mesii, бесмртноста на душата и способноста да се протолкува напишани закон, по последната потчинување на Јудеја од страна на Римската империја се подели на умерена и се согласува со туѓи влијанија [1]. Овој прекар бил нив со оглед на нивните Идеолошки противници на садукееите. Фарисеите, кој тврдел дека е на наставниците на еврејскиот народ, не се сметаат себеси за посебна секта, но верува дека во прилог на "Пишување на Тората, Мојсеј беше отворен" Оралните Тората ". Експерти во Усна Тората мудреци видов себе (подоцна стана позната како "Равин"), не е свештеник и доаѓаат од која било класа (како библиските пророци, фарисеите прогласен за неговите претходници) [2]. По уништувањето на Храмот (во 70 н.е.), фарисеите се вградија во темелите равински јудаизмот. Садукееите, моќта и влијанието што произлегуваат од нивната припадност кон свештенички семејството, ги виде својата цел во одржувањето на Храмот во Ерусалим и на зачувување на древните традиции на Тората. Садукееите (во превод праведните) - една од главните религиозно-политички движења во Западна 2. П.н.е.. Ое. - 1. Г-дин Ое. [1]. Како страствен навивачите на Тората (Петокнижието), канонизира во 444 п.н.е., тие го отфрлиле верување во бесмртноста на душата и воскресение од мртвите. Врз основа на фактот дека во Тората на Мојсеј, Бог не рече такво нешто, и Мојсеева забранува да се додаде нешто на она што беше "опишува" Мојсеј. Најголемиот дел од садукееите презеде помирувачки став кон Рим [2]. Essenes кој преферирал да живее во осаменост и верува дека во доаѓањето на Месија, воскресението на душата, став е крајно непријателска кон римски освојувачи. На Essenes практикува на социјализацијата на сопственоста и исклучително побожност и морална чистота, целибатот наоѓа над брак. Главната место во животот на Essenes одржа морални вредности, тие избегнуваат изјави под заклетва, и не го закачите многу значење жртви. Иако тие ревносно го изведува ритуали, се чини дека целта им беше духовен совршенство. Многу внимание тие даваат проповеди, физичка и духовна чистота, капење и

други хигиенски постапки, кои се верува дека се однесуваат на духовниот живот. Редот на зилотите, зголемени од страна на претставници на сите три трендови. На сериозни политички превирања во Јудеја за време на владеењето на римскиот прокуратор се зголеми развој на идеите на примитивен христијанството. Во 313 Саладин. Ое. под царот Константин христијанството станало државна религија на Римската империја. Национални и државни-национална црква на минатото дозволено верски плурализам - присуство на други религии. Христијанската црква како црква исповедање монотеистичка религија, интернационалистички подготвена да толерира присуство на други религии и, станувајќи една држава, сурово ги прогонуваат еден или друг начин. Не и најмалку важно, ова се манифестира во христијанската црква за да јудаизмот и Евреи. Во византиската империја, императорот Јустинијан забранети, како што во неколку наврати сторил пред него, изградбата на нови синагоги и ги принудил Евреи да се преселат во христијанството. Покрај тоа, забранив дискусија во синагогите на Усна закон, на прославата на празникот Пасха, кога тој паднал на датум пред православниот Велигден, нареди да се читаат во синагогите на Библијата во грчката наместо на хебрејски. Периодот на римската и византиската власт во Израел (70-638 години.) Ја заврши во освојување на Палестина од страна на Арапите.

5. Појавата на Рабините

На последиците во 1040 и продолжува и денес, и се нарекува равински. Расејувањето на Евреите во земјите од стариот свет (Европа, Азија, Африка), како и со XVII - XVIII век - Новиот свет (Америка) доведе до формирање на голем број на еврејски национално-верските заедници. Тие имаа внатрешна автономија и да беа предводени од рабините (во превод "Равин" - мојот учител). Во равински ера правото на јавно да се поклонуваат беше прогласен за рабини - наставници и толкувачи на Тората. Рабините беа обучени во yeshiva - верски училишта во Talmudic Babylonia табли, а потоа - Шпанија и Германија. Подоцна yeshiva (буквално "на собранието на студенти") беа создадени во повеќето големи синагогите. Постојење на еврејската национално-верските заедници, континуирано изложеност е фактор на анти-семитизам - непријателство кон Евреите како инфериорни и маѓепсан раса, може само да им наштети на луѓето меѓу кои живее. Потекло во стариот Рим, анти-семитизмот во средновековна Европа презеде верска форма: наводна агресивност на Еврејската религија на христијанството и христијанската цивилизација. Многу подобро беше ситуацијата на еврејските заедници во муслиманските земји преку традиционалната толеранција на исламски владетели. Но, овде, на Евреите страдаа од многу војни, особено за време на бунтот на христијанското население од Турција. Анти-семитизмот е активно се користи од различни сектори на средновековната општество за да се потисне економска конкуренција и на политичка борба. Како резултат на анти-семитизмот беше постојана движење на широките маси на еврејската популација, уништувањето произлегуваат од прогонот на еврејските заедници во некои земји и нивната појава, каде што ситуацијата е поповолна. Во времето на арапско владеење (638 - 1099 години.) Во јудаизмот стои секташки движење, наречена секта на Karaites. Karaites отфрлаат орган нечија врска со толкувањето на Светото Писмо. Тие веруваат дека задачата на секој Евреин е разбирање на Тората само сопствениот ум и совест. Кога Арапите биле поразени во 634 византиската војска, а потоа паднал, Сирија,

Палестина, Персија, Арапските војски инвазија на Шпанија и Франција имаат постигнато за само сто години огромен број на Евреи паднал под власта на муслиманите. Равински јудаизмот беше развиен, рабините се преселија влијателни позиции, на Евреите стана дел од интелектуалната елита на арапскиот свет. Големи чекори се направени во математиката, астрономијата, философијата, хемија и филолошки науки.

Најголемите еврејски културен и религиозен центар бил формиран во Шпанија по освојување на Арапите во 711 до кубика во X-XI. во Шпанија, која е формирана со посебен вид на јудаизмот, познати како "сефардските", со специфични ритуали во синагогата со свој дијалект - синтеза на шпански и еврејски јазик. Меѓутоа, откако гесонциег на домородните население окупирани арапски територии на Евреите во Шпанија се влоши.Најнови Арапски тврдини во Шпанија опадна во 1488 година, но веќе во 1492 година, шпански Евреи биле протерани од земјата, ја населиле главно во Балканот и на Блискиот Исток. Дури и порано, во 1290 година, Евреите беа протерани од Англија, каде што нов Еврејската заедница формирана дури по англиски јазик буржоаската револуција на векот XVII. Еврејски културен центар во Прованс (југо-источна Франција) беше уништен од страна на француската крал во XIII - XIV век, особено магичниот геноцид на Евреите во Прованс беа за време на т.н. Катарска војни. Во 1242, во Париз свечено изгорена еврејските свети книги, донесов таму од сите делови на територијата на модерна Франција. Беа речиси целосно збришана од еврејските заедници во јужна Италија, имаше масовни принудени верата. Од Франција, Евреите почнале да зајде, тие беа обвинети за труење со бунари и предизвикување на Црното смртта (чума), кој ги одзеде една третина од населението на Европа во 1348 во целата област од Шпанија на Евреите во Полска беа масовно уништени. Тоа беше, исто така, тврдеше дека Евреите извршат ритуално убиство и се користи крвта на христијански деца во нивните ритуали.

Од IX век, значаен центар на еврејската на национална и верска живот се во Западна Европа. Прво, во Германија, има развиено уште еден тип,

познати како "Ашкеназиски", со сопствен јазик - дијалект на германско-еврејско - јидиш. Но, во вековите XI-XII, Германците биле уништување на еврејските заедници во текот на првите три крстоносните војни, придружувани од експлозија на верскиот фанатизам. Натомошно влошување на германски Евреи, изнесени во однос принудени изолација од христијанското население (т.н. режим на гетото), доведе до нивната миграција во XIII-XV век на територијата на Источна Европа (Полска, Литванија, западна Русија земјиште) [3,4].

Во XII - XIII век во голем број на еврејските заедници во Германија имало мали групи, кои беа повикани од современици "hasidim - побожен. Во нивните средината се појави посебна верски и морални учења. Тоа беше во издание на "Книгата на набожниот, кој е најпопуларниот идеите на Hasidism. Hasidim верува дека несебичната љубов на Бог треба да стане топење на планината, каде што сите природен човечки способност за да се логирате заедно. Според Hasidim, законите на Тората склучени само неколку работи што секој може да се разбере вашиот ум. На моето како што се бараше извршување на трансцедентниот "небеските закон" стои над законите на Тората. Во текот на XIII век во животната средина на еврејската дијаспора во Шпанија и Франција пробиваат нови случувања. Еден таков иновација беше брзо ширење на мистични учења - Кабалата.Кабалата е продолжување и развој на древните мистични учења кои постоеле меѓу Евреите [3]. Постапка од премисата дека луѓето може да се размислува Бога преку мистично соединување со него, Кабала спроведен посебно значење со значењето на имињата на Бога и ангелите, и се обидува да најде индиции мистериите на животот и на божественото заповеди, особено преку интерпретацијата на нумерички вредности на зборовите и буквите од Тората.

Во XVI - XVII век, најголемиот број на Евреи кои живеат во Отоманската империја, или во христијански Полска и Литванија. Во 1648 и 1649 години. имаше масовно колење на Евреите во Полска и Украина. Оние кои не би можеле да избегаат, ги убиваат и ги мачеа многу насилно. Од

почетокот на XVIII век. Евреите постепено почнаа да се повлече од Полска и од Отоманската империја во градовите на Европа, каде што повеќе ценет еврејски комерцијална активност. Во XVIII век, голем број од нив се упатија Африка. Од средината на XIX век. Меѓу Евреите на Западна Европа и на САД против позадина на социо-политички и духовни промени кои еманципација и на зголемување на асимилација трендови, новите движења за поедноставување или укинување на повеќето архаични прописи на јудаизмот. А различни философски и религиозно-политички последици од ова движење беа заедничко име - reformism. Постои, исто така, конзервативна Јудаизмот, која е една преодна меѓу православните и реформистички движења. Исклучително популарна идеја во обид да се ослободува од монашески заложба на еврејскиот живот и да ги адаптира на секуларна културата на Европа. Во XIX век. постои растечка толеранција за јудаизмот, но во овој век верски движење на јудаизмот беше за да се логира со политички и стекнување на националистичката концептот на ционизмот. Во основата на ционизмот за концептот на создавање на еврејска држава, и реализација на оваа идеја е главно се извршувани од страна на претставниците на секуларниот еврејски заедници во светот [3]. Меѓутоа, во Всушност, оваа идеја е политизацијата на голем број одредби на јудаизмот. Од крајот на XIX век. приврзаници на еврејските под религиозни слогани почнаа да се пресели во Палестина, и целиот еврејски светот стана така активно помогнат. На дваесеттиот век влегло во историјата на еврејскиот народ, како век поголемиот дел од масовно уништување. Холокаустот се уште е факт од централно значење во сите односи на Евреите и незнабошците. Во средината на овој век со соучество на поголемиот дел од европските влади и христијански држави беа уништени повеќе од шест милиони Евреи, скоро сите на европското еврејство, (една третина од сите Евреи во светот). Човештвото се тресело [6]. Шокот на холокаустот е дозволено да водат кампања поактивно за утврдување на еврејската држава. Кога 14 мај, 1948 г. Заврши мандатот над Палестина, издадени од страна на

Британскиот по Првата светска војна, беше прогласен за новата држава - Израел. Во 1921 година, во Палестина, беше избран за Врховен равински совет, на чело со две главен рабините, традицијата на двојна моќ заедница продолжува да овој ден. Огромното мнозинство од Евреи кои живеат во различни земји во светот, го одбележуваме само оние одредби на Талмудот и Тората, кои се однесуваат на настани и почести во еврејските кругови и да правите. Сите други бројни и огромни ограничувања, ритуали, пости, исхраната ограничувања и дозволи, по што следи само неколку православни-ум верски Евреи. Додека Јудаизмот никогаш не ги добиле во Израел правно формализира статусот на официјална религија, нејзините институции се тесно испреплетени со владините агенции и финансирана од државниот буџет. Врховниот равинство на Израел не само што контролите на верските институции, но исто така активно инвазија на секуларната област.

6. Епохата на Цар Давид

За време на освојување на Еврејската племиња Ханаанската (13-12 кубика. П.н.е.) и понатаму племенски фрагментација, Бог на Евреите немале постојани култот центар. Главната светилиштето Евреи - Кивот, која содржела таблети со декалог, што е, на Десетте Божји Заповеди, беше постојано во фигуративна hrameskinii [10]. Преданост кон Семоќниот стигнува израз во жртва, респект за зачувување на цели, молитви и задолжително сунет на машки бебиња. Со формирање на заедничка израелско-еврејски царството на Давид во 1004 п.н.е. Ковчегот на заветот се преселува во Ерусалим, во 905 п.н.е. Давидов син од страна на кралот Соломон во светиот град биле изградени на кралската палата и храм во чест на Бога. Седум години отиде на изградбата на храмот на Соломон. По неговото завршување во Светата на Holies бил преместен свето реликт на еврејскиот народ - Ковчегот на заветот, поканети многу старци и на шефовите на племиња на Израел. Таа почна двонеделно прослава на церемонијата на отворањето на молитвата храмот на цар Соломон. Потоа, таму се случија многу настани на религиозна историја. Храмот на Услуга од социјална класа на свештеници и нивните асистенти. Во исто време, роден на идејата за вечното нераскинлива врска Бог на Израел, на династијата на Давида и bogoizbrannechestva светиот Ерусалим. Храмот изграден од Соломон во Ерусалим, фундаментално различни од она што го претходеше во еврејската историја. Прво Храмот бил изграден како постојана и цврста камена градба во многу особено и посебно место. Величенствениот зградата на Храмот е направен од самиот почеток на централната светилиште за целиот Израил, но заедно со тоа, таа продолжи да постои и на локално светилиште - batot. Таа стана вообичаено да се врати три пати годишно, во храмот во Ерусалим. Во меѓувреме, Помирно Храмот во Ерусалим, се повеќе и повеќе погледот во очите на луѓето и го освои првото место во обожавање на еден Бог. Планината Морија, на која храмот стоеше, се сметаше како планина Бог, и храмот - шаторот на Господ. А чудесно избавување на Ерусалим и со него сите Евреи од инвазијата на

Сенахирим во 701 п.н.е.. Ое. имаат дури и поголема аура на Храмот во Ерусалим Божествена светоста и чудотворна моќ. Меѓутоа, постоењето на локалните бамот во близина на постојан храм беше смета за нормално, со оглед на важноста на жртвата на луѓето. Сепак, влошување на политичката ситуација во доцните владеењето на Соломон и во деновите на неговите наследници се одрази во судбината на Храмот. Да ја поткопа статусот на Ерусалим како духовен и политички центар на сите племиња на Израел, основачот на Израел (северна) Царство на Еровоама јас (930 п.н.е.. Е.) Вратена храмот на Беит Ел Дан, и да им се претвори во нешто како Ерусалим Храмот. Во двете цркви Еровоама основана на златниот теле. Но, во времето на царувањето Езекиевите Храмот повторно стана свето за сите жители на Јудеја, на единственото место да им служи на Бога. Во иднина Големината на овој храм беше дадена поголема важност. Оваа дојдоа луѓе од сите делови на царството на Израел. Доаѓањето на власт Менаше доведе до враќање на паганските храмови, идолопоклонство навлезе во Храмот. За време на владеењето на Ioshiyahu незнабоштвото уништени, и храмот уште еднаш да стане културен и политички центар на целата држава. Неколку децении подоцна, во царството на Израел изврши инвазија врз началникот на телохранителите - еден од водачите на Вавилонската војска. Го уништи сите куќи и сидови на градот, го возеше локалните луѓе и оние блиски до соборен кралот и се претвори во урнатини на храмот во Ерусалим. Таа е сè уште не е пронајден и директни археолошки докази за Храмот на Соломон, како директно на храмот Света ископувања никогаш не се одржа. Во вовлекува земјата од храмот Mount се пронајдени некои индиректни докази, вклучувајќи и камен со ИПИ името на свештеникот, како и Arrowhead, како онаа што се користи во армиите на Навуходоносора.

7. Ослободувањето од Вавилон

Во 538 п.н.е. Ое., По освојувањето на Babylonia, на Персискиот цар Кир Велики издаде декрет со кој се дозволува на прогонетите да се вратат во Јудеја и обнова на Храмот во Ерусалим. Ерусалим храм била повторно изградена во истото место, а веројатно живееле на територијата на иста површина како што е храмот на Соломон од моделот на кои таа е изградена. Меѓутоа, луксузот и славата на Втората храмот не можеше да се спореди со првиот, неговата главна светилиште - Кивот - беше изгубена. Во почетокот на персиски период храм беше скромна големина и релативно богатите живот украсена. Меѓутоа, како на бројот и подобрување на економската состојба на Евреите зграда прошири и разубавуваа. Во освојувањето на Ерусалим од страна на Ирод, на неколку столбови на храмот беа запалени и храмот, покриена со крв одбрана. Сепак, понатамошното сквернавење на Храмот на Ирод беше запрен. Кога Ирод дошол на власт, тој смета на Храмот на Соломон несоодветни за своите трошни возвишеност на Храмот во Ерусалим, кој не е во хармонија со прекрасен нови згради, кои Ирод разубавуваа својот капитал. Околу средината на неговото владеење, Ирод одлучи да обновата на храмот Света и обновата на храмот, надевајќи се дека на чинот на купување локација не е кој го сакаше својот народ. Покрај тоа, тој беше воден од желбата да ја поправат штетата што тој ја предизвика свето место во освојување на градот. А здрав желба да се обнови храмот на Ирод планови се спои со својата амбиција да се воспостави во историјата на славата на цар Соломон, а во исто време, со користење на обновувањето на храмот, да се зајакне надзорот на она што е постигнато во градежништвото, со цел да се полицијата, тврдина во дворот на храмот и уред тунели. Кога Ирод стана контурите на вавилонскиот храм објект: на сидовите, поминува еден на друг, се крева на терасата, ја изградил кулата Тура, а висока платформа [9]. Ирод изградбата често бараат совети од фарисеите и исполнети сите нивни желби. Затоа, Храмот во Ерусалим е во голема мера во согласност со еврејскиот закон. Изградбата на храмот, кога Ирод почна во 1920 година

пред нашата ера. Ое. И завршил пол години. Од светилиштето беше подигната на светото земја, само смртниците не би можеле да газат по неа. Затоа, околу 1,5 илјади свештеници беа обучени маестрално случај, за да се избегне сквернавење на земјиштето. Тие не престануваат да работат и ноќе, третирајќи донесено камења и изградени сидови. Така, во Ерусалим, се појави повторно во центарот на обожување на Бога. Масовни протести на прослава на овој настан, и кралот Ирод жртвуваа 300 биковите Yahweh [10]. Конечно, пред Израелците донесе убава храм, маркантни своите огромни димензии и архитектура: пред да се формира триаголник, во позлата оградата на врвот на покрив, кои, пак, беше украсен со златни ножеви и игли, така што ниту една птица лета минатото, не можеше да седи на нив. Девет Гејтс го отвори Храмот на верните. Длабоки подземни тунели со трема затворени врати на двете страни. За време на ископувањата во 1967 година во јужниот дел на храмот платформа пронајде две летот на чекори што води кон два јужниот дел на влезовите. Помеѓу нив има простор за ритуално миеење на посетители пред посетата на храмот. Имаше, исто така, влезови од Горен Град право во храмот и скалите до место за средба. А огромен правоаголни платформа беше отворен за верниците, кога тие минуваше низ еден од влезовите на ниските сид [6]. Сега тука е џамија на Омар. Таа, исто така наречена двор народите, како што тоа е дозволено место за сите мажи, жени, еретиците и мој. Цар Ирод го обновил нов двор, зголемување на нејзината површина, и опкружен неговата тврдина. Овие сидови претрпе многу уништување, но тие стојат сега. Еден од нив – Запад Сид, Еврејската име кое Котел или накај сид. Колонада двор врамени од страна на народите [10]. Специјално за просторот бил ослободен од тврдината Антонија. Тука имаше вежби и дискусии за старци и свештеничките поглавари на градот. Во јужниот дел на локалитетот распределени место да ги задоволат - "стои горе", опкружен со редови на столбови. Сидовите биле сместени заштитат од дожд и сонце porches и внатрешни галерии. На Sanhedrin беше склопени тука по 30 години од Рождество. Тоа беше забрането да влезат со стапчиња, нечисти чевли и не

може да биде во сопственост на "нечист парички. Не е дозволено и да плукаш по земјата. Скалила до петнаесет чекори доведе до масивни камени ѕидови, зад кој Храмот. Ова е постепено искачување преку системот на тераси води секој патник до од самитот на тој можеше да ги види Светите на Holies. Украсена со скапоцени метали храм и сите нејзината внатрешност може да присуствува само на Евреите. Пред вратите на луѓе од други националности на храмот се затворија. Ова беше потврдено од страна на две плочки на влезот. Текстови предупредуваат аутсајдерите дека ако странци крши забраната и проникне во границите на светилиште, тие се неизбежно ќе умре, и со вино ќе се базира само на нив. Имаше портите на жените, преку кои тие влегоа во дворот на храмот. Зад овие порти беа 13 Садови за донации. Во западниот дел на храмот имаше скалилата преку кои верниците се до портата, изработени од бронза. Тие беа толку тешки што тие би можеле да ја отвориш само две дузина луѓе. Тоа ми звучеше толку мелење дека целото население од главниот град го слушна. Одвај предупреди за рано. Следуваше еден прилично тесен премин [7,6]. Качувајќи се на три чекори нагоре, посетителите се најдоа во дворот на свештеници. Оттука започна свето место, но потоа имаше обичните верници не би можеле да влезат. Само свештеници беа зад балустради. Разбудуваат на мал рид во средината на собата, свештеникот ја поздрави парохијани. Во истата просторија имаше ограда за која криеше олтарот на жртва. Тоа може да се видат остатоци од жртвените животни, кои беа ставени на олтара, и огнот проголта нив. Искри златен покрив структура на врвот на Храмот. Фасадата на зградата е украсен со високи столбови од 30 метри, и фронтон. Светата на Holies од судот на свештениците биле одвоени од 12 чекори. Просториите се украсени со портикот со орелот Роман. Оттука, во текот можеше да се забележи во светилиште. Тие отвориле портите, направени од кедрово дрво и обложен со злато. Над нив се надвиснуваа скапоцено лоза. Само свештеници беа тука, кревајќи завесата. Според библиското предание, денот на смртта на Спасителот, таа беше раскинат во половина, со шум од паѓа на подот. Зад

завесата беше semisvechnik - симбол на Пактот. Чисто маслиново масло е изгореа во ламбата. Огнот не умре за една минута. Го придружувал на Евреите во сите катастрофи, кои го осветлуваат патот кон храмот, кој ја симболизира победата над уништувачи на светилиште, даде надеж да се вратат дома за време на нивната 40-годишна скитници во пустината [10,7]. И сега, после милениуми во домовите на верниците запалија свеќи semisvechnika Евреи. Отворање на следната превез крие Светата на Holies, може да се добие прилично мрачна соба. Во средината на празен и тажен соба стана неотсечен парче карпа Shetiya. Ова место е свето за Евреите, затоа што тоа е дом на Yahweh. Дури и висок свештеник, но не можеше долго време остане со Преданија [9]. Само во големо искушение на денот, кога сите верници се Евреите постел и одеа да го прослават во храмот, свештеникот отвори завеса и извика кон Бога. На овој ден на еврејски закон, тој може да се нарече Yahweh по име, инаку тоа ќе се фатени со смрт. За една година на Евреите, се собраа од целиот свет, чекање за овој настан. По само 6 години, по изградбата на новиот, луксузен храм во Ерусалим, била уништена за време на задушувањето на востанието против римската власт од нашата ера 66-73 години.

8. Очекувањето на Месијата

Наредбата да се изгради Храмот е една од централните во јудаизмот. Обврската да ги врши своите доделени на секој Евреин во изградбата на храмот мора да преземе дел дури и жените [5]. Третиот храм во Ерусалим, според еврејската традиција, ќе се гради со доаѓањето на Месија на истото место на Храмот Mount во Ерусалим, каде претходно имаше две други црквата. Според зборовите на пророците Израилеви, Црквата ќе стане духовен центар на еврејскиот народ и целото човештво. Според традиционалната визура, Третиот храм треба да биде изградена на моделот на храмот, кој се опишува во детали во пророчката визија на Езекиел. Во врска со наплата на процесот на Третиот храм меѓу еврејската книжниците, не постои консензус [5]. Две основни мислења: дека храмот чудесно се појавува веќе целосно изградени, ќе остане само да се закачите на портата и зграда, тој храм е крал-месија (помазаник на), откако ја зајакне својата престол. Како што беше за време на владеењето на Давид и Соломон: по поразот на непријателите на Израел, син Давидов Соломон изгради Храмот. Така, ако на идниот крал, помаза навистина можат да го направат тоа, тоа ќе биде доволно докази дека тој е Месија, кого еврејскиот народ чекаше толку долго. Многу се комбинираат двата пристапи: дека првите луѓе да се изгради храмот, и потоа го намалува присуството Божествена, како што се случи во деновите на Мојсеј, и во деновите на цар Соломона, дека третиот храм ќе се комбинираат во сите синагоги на светот, кој чудесно ќе се соберат во една локација и висина на Третиот храм, кој ќе се спушти од небото веќе целосно конструирана [10]. Исто така важно е да се разјаснат дека црквата треба да биде изграден на Храмот Mount, како и за Евреите - е срцето на еврејскиот народ. Според Тората, Храмот Mount - место избран од Бога. Местото од каде што започна

создавањето на светот, местото каде што Адам беше замислен. Поради тоа, е тука се две големи еврејски храм. Многу луѓе не се запознаени со еврејската традиција, верувам дека на Третиот Храм може да се изгради само еден човек (тој Mashiach, Месија), обдарени со натприродни способности. Но, Месија - е човечко суштество, како и секој друг, само смртник [10]. Тој е водач на еврејскиот народ, кој ќе се вози на предавници, ќе се скрши надворешните непријатели и организира на луѓето да се изгради Храмот. Теоретски, Месија може да биде било лидер на национално ниво.

9:Историјата на куќата на Израел

Еврејските населби кои се појавија надвор од Светата земја од крајот на VIII век. П.н.е..Ое. Биле генерално позната како "дијаспора", односно "распрсканост". По 586, повеќето од имигрантите биле концентрирани во Вавилон. Во тоа време, главниот духовен водач на еврејскиот народ станал пророк Језекиил, која се залага за идејата на доаѓањето на Месија, кој ќе се врати на Евреите во Светата Земја и на Храмот. Во 538 п.н.е.. Ое. Кир Велики, цар на Персија од династијата Ахемениди, обземен Вавилон и дозволи на Евреите да се вратат дома. Ерусалим останал дел од Персиската империја, но стана самоуправа градови (VI-V кубика. П.н.е.. Е.). Но, многу не сака да го напушти просперитетна заедница основана во Вавилон за време на годините на прогонството. Оние кои се вратија во Јудеја, почнаа да ги обновуваат храмот. Но, овде дома ветувањето и завет помеѓу Евреите не беше стариот единство. Повеќето од новите верска заедница Езра Неемија и на Евреите се согласија да ги прифатат само оние Евреи што минуваше низ вавилонскиот заробеништво (која продолжи да ги почитуваат еврејските обичаи и останале лојални на Еден Бог). Другите биле сметани како apostates, оскверни мешани бракови и да се поклони паганските богови. Одбиен дел од Израелците креирано свој посебен заедница на Samaritans, зачувани во Израел пред нашето време. Од деновите на Ездра идејата за селектираната еврејскиот народ на Бога во учењата на јудаизмот станува предност. Падот на помирно Хеленистичкиот период (323-63 години. П.н.е.. Е.) Од 323 п.н.е.. Ое. Иранската власт, која беше дел од помирно, бил освоен од страна на Александар Велики. Александар и неговите наследници се обиде да го направи грчката култура наследство на "назад" народи. Во подредена територии шири хеленскиот уметнички форми, литературата, филозофијата и управувањето. На атрактивноста на хеленската култура предводени од многу Евреи да го напуштат својот традиционален начин на живот. Тензиите меѓу традиционалното и хеленизирани Евреите достигна лимитот, кога грчко-сирискиот цар Антиох IV (175-163 години. П.н.е.. Е.) се

заканувале со смрт забранив обожавање на Јаhweh сите Евреи на својата империја. Противниците на Hellenization побунил, и продолжи војната на Массабеес (142-76 тој. П.н.е.. Тужител), кој заврши со победа како и за утврдување на Еврејската монархија и држи се до инвазијата на Римјаните.

10. Римско владеење (63 п.н.е.. Е., околу 200 н.е.. Е.)

Во 63 п.н.е.. Ое. над Израел основана римска власт - многу потешка од грчкиот јазик. Дискутирај за некое време се одржува од номиналната самоуправа, но потоа конечно станува римска провинција со прокуратор во олово. До почетокот на нашата ера во еврејските општество, постојат неколку верски и политички фракции, чии претставници - садукеите, фарисеи, Essenes и Зилот - се води интензивна дебата за која форма треба да ги преземе насилни отпор на незнабошците. Развивање на заедничката програма на акција не успеа, и не се појавува една идеологија, релевантните историски момент. На партијата присуствуваа и претставници од садукеите на високото свештенство и големиот сопствениците на земјиштето. Тие повикаа на соработка со римските власти и против премногу ревносен почитувањето на светите заповеди - mitzvot. Фарисеите побара строга согласност со обврските кон Yahweh, но всушност отиде во компромис со паганите (со што зборот "фарисејот" стана синоним за лицемер). На Essenes и Зилот очекуваше доаѓањето на месија кој ќе се вози на Римјаните, и да се врати Израел да слобода. Според еврејската традиција, Исус од Назарет е еден од самопрогласената пророците, кои се појавија во време на неволји. Тој се смета за psevdomessey до глава еврејска секта, која има се отуѓуваат од јудаизмот, беше одделена од него и зеде облик како независна религија. Во 66 Саладин. Ое. вооружен конфронтација меѓу бранителите на заветот и хеленизирани Евреите, поддржан од Рим. Гарнизон римски беше намален милитантна зилотите, а потоа револтот се шири низ Јудеја. Многу од фарисеите, прво се приклучи на бунтовниците, но потоа отиде кај Цезар. Меѓу нив беше и началникот на Јозеф - претставник на некоја благородна еврејско семејство, кое му припаѓаше на свештенството Ерусалим. Авторот на познатата "Историја на еврејска војна" не само застапа на страната на Римјаните, но, исто така, им помага во освојувањето на Јудеја.

За време на еврејскиот војна, Храмот бил уништен повторно (1970). Во 132г. АД под вoдoвoдo-њe Бар Кoкхбa ("син на свезда") избувна нов бран на отпор. Поттик за тоа беше одлуката на римските власти да се воспостави на местото на уништените храм на паганските светилиште. Бунтовниците ги протера Римјаните од Ерусалим, и за три години за да воспостави своја власт. Во 135, Еврејската отпор беше скршен, тие беа принудени да ги напуштат Јудеја, и тие распрскани низ Римската империја, а во Азија, формирање голема дијаспора. Тоа е скоро 2000 години пред Евреите биле во состојба да ја поврати суверена држава на нивната земја.

Дијаспората

Со формирањето на дијаспората почнува нова фаза во историјата на јудаизмот. На местото на традиционалните храм се поклонуваат дојде на колективните молитви во синагогите. Синагогата не е само молитвен дом, но исто така и место за јавни собири, кои се занимаваа со важни политички и државни правни работи. Во ова време на свештенството губи доминацијата. Водич синагогите и еврејски заедници како целина оди на рабините - книжниците на Тората (Равин на хебрејски - "мојот учител"). Рабините беа експерти во религиозните традиции и духовни учители на Евреите. Тие беа се обиде од страна на судот, научи религиозни студии, и учествуваше во развојот на *tramps* - системот на верското и вообичаени законот што го уредува животот на еврејските заедници низ светот. Од самиот почеток, Институт за равинство немаше хиерархија, стекнување на насловот на Раби зависеше од лични вештини, знаење на Тората и способноста да се интерпретира. Рабини може да дојде самомажи (денеска, на некои струи на јудаизмот го признае ова право на жените).

11. Евреите од Вавилон (586 п.н.е.. Е.-1040г. Н. Е.)

Во Вавилон беше најголемата еврејска населба. Потомци на Евреите избркани од Јудеја од Навуходоносора, живееле тука во изобилство. Во некои области, тие основан независно кнежество, па дури и им помогна на локалните владетели во војни со Рим. Во Вавилон Тората студија достигна највисоко ниво. Тука беа составени Masoretsky законик Tanakh и Талмуд, вавилонскиот Gaon (раководител на Еврејската академии) го предупреди Евреите од светот на halachic закон. Последна Gaon беше убиен во 1040, R: H. Oe. - Во време кога еврејскиот живот на Babylonia веќе почна да забавува. На почетокот на VIII век. Јудаизмот ширење на деловите од турски племиња кои беа дел од Хазари. Нивните потомци - Karaites - се формира посебна гранка јудаизмот. Karaites препознае само на книги на Tanakh и отфрли Талмуд. Јудаизмот во средниот век Во средновековна Европа, многу му припаѓале на Евреите како Божји-убијци, кои распнатиот Христос. Од време да донесува закони понижувачки Евреи или да го ограничи нивната слобода. Понекогаш тие беа принудени да живеат во гето (посебни населби, опкружена со ѕидови со порти се заклучени во текот на ноќта), должни да носат специјална облека, отидете на олука да се направи патот за христијаните. Евреите беа ретко можат да се добијат високи позиции. Во некои случаи, владите на градови, а понекогаш и цели држави само што влегов ослободи од еврејската популација. На пример, во XII век. Евреите биле протерани од Киевска Русија, на крајот на XIII век. - Од Англија, на крајот на XV век. - Од Шпанија.

И покрај сето ова, изучување на Тората во средниот век, достигна нови височини, како во Европа и арапскиот свет. Средновековниот Talmudic студии биле основа на модерната Talmudic науката. Сепак, веќе во почетокот на средновековниот период, многу од рецептите Талмуд веќе не работи - или поради нивната архаичен (како, на пример, законот за жртва), или врз основа на фактот дека тие беа протерани правните норми на земји каде што Евреите живееле. Почнувајќи од овој период и до сега, повеќето Евреи набљудуваат само од главните животниот циклус на обреди (особено

обрежување), како и дел од Talmudic закон, кој е поврзан со традиционални фестивали. Исламот бил потолерантни на други религии од христијанството, и Евреи живеела на исток како целина подобро отколку нивните браќа во Европа. Евреите им беше дозволено да окупација, да се работи во владата. Меѓутоа, муслиманите и Евреите не може да се прости недостатокот на признавање на Мухамед и периодично "потсетам" нив за тоа. На пример, во еден ирачки град на Евреите не им било дозволено да носат чевли, допир на овошје и зеленчук, за изградба на балкон со поглед на улица, па како не, да се погледне долу на муслимански минувачи. Овие рестрикции остана во место до XX век. Владетелите од династијата Almohad освојување на северна Африка и Шпанија во XII век., Евреите имаат наметнато специјални облека и наметнаа рестрикции на правото на трговска размена. Како и во Европа, на исток живееле во тоа време исклучително еврејски мудреци, како што се Maimonides, автор на еден критички законодавната код и филозофски дела.

12. Sephardim и Ashkenazim

Со текот на времето, за иселениците од Македонија која е формирана од различни етнички заедници со нивниот јазик, домашни и ритуални елементи. Многу по големина етничка група на сефардските Евреи, формирана во средновековната Шпанија за време на арапските доминација (Сефардите - еврејско име на Шпанија во средниот век). По протерувањето на Sephardim од Шпанија во 1492 година, тие се населиле во на Блискиот Исток, Турција и на Балканот, каде што сочувани дома изградена во шпанскиот начин на живот, како и на јазикот на ладино, која беше формирана врз основа на staroispanского. Подоцна стана позната како Сефардите Евреите на азиски потекло, за разлика од Европската Евреи. Од крајот на средниот век се формира Ашкеназиски заедници, ethnocultural центар кој потекнува од Германија во вековите IX-XII. (Ashke наречена - еврејската името на Германија во Средниот век). Меѓу Ашкеназиски Евреи се појавија говорниот јазик јидиш, која е формирана врз основа на мешовита меѓу Германија и на словенската лексички и граматички база и античките еврејски литература. Во Палестина, живи претставници на двете заедници. За време на периодот на османското владеење во Светата земја (1517-1917 години). Sephardim и Ashkenazim постоеле поради Haluk (средствата собрани од дијаспората Евреите да го зачуваат својот палестински ко-religionists). Сефардите заедница беше призната од страна на турските власти. Ашкеназиски смета за странски државјани, иако тие им беше дозволено да имаат свои синагогите, равински судовите и верски училишта - Yeshiva. Од почетокот на колонизација на Палестина од страна на Велика Британија тука беше избран Врховниот равински совет (1921), предводена од шефот на две рабини Ашкеназиски и сефардските. Традицијата на заедницата двојна моќ во равинство продолжува и денес. Божествена служба на сефардските начин на живот, обичаи и традиции се многу различни од Ашкеназиски. Денес, најзначајните за бројот на етничките единство меѓу еврејскиот народ се Ashkenazim, кои

живеат во поголемиот дел од Европа, САД, Латинска Америка и Јужна Африка.

13. Во ерата на промени

На развојот на европската култура со векови XVII-XVIII. се јавува под знакот на секуларизмот - одвојување на религијата и црквата. На централен лик на Европската просветителството е бесплатен размислување поединец, подложени на критички осврт на владејачката пред погледот на општеството, на државна религија. Адвокатите номинира концептот на природен закон и општествен договор, покажуваат потребата за правна еднаквост пред законот, без оглед на нивната националност и религија. Во овие околности, многу претставници на еврејските интелектуалци кои се вклучени во борбата за еманципацијата на Евреите и на укинувањето на дискриминаторските ограничувања на национална или верска основа. Во средината на XVIII век. меѓу лидерите на ова движење станува Мојсеј Менделсон, светли филозофско дело кое е од интерес не само во еврејската животната средина, но исто така и во просветлен германском општество. Менделсон и неговите следбеници повика Евреите да го промени својот традиционален начин на живот, да научат европски јазици и секуларна предмети заедно со Тора и Талмуд, се развие земјоделството и ракотворби и да се воздржат од хебрејски во бизнисот записи. Идејата на компромис помеѓу Евреите и не-еврејски светот беше концептуална рамка *gaskaly* (еврејски просветителството), неговите следбеници беа повикани масовно *kilim*. Меѓу *maskilim* нема едногласност околу ова прашање до кој степен треба да се менува на еврејската начин на живот да се постигне компромис. Некои веруваат дека промената мора да биде чисто надворешна, без да влијае на темелите на еврејскиот живот. Чувствуваа дека е неопходно да реформи Јудаизмот, што го прави повеќе согласка со духот на времето. Вториот темелите на реформистичката движење што се шири во Германија во почетокот на XIX век. Сепак, на ширењето на реформистичкиот расположение веќе во средината на XIX век интензивира и традиционалните православни разбира. Постои, исто така, конзервативна

Јудаизмот, која е една преодна меѓу православните и реформистички движења. Владите во неколку европски земји беа подготвени да прифатат Евреите како полноправни членови на општеството, но под услов тие да го напуштат некои елементи на нивната религија. Така, на Француската револуција во 1789 година прогласен за "слобода, еднаквост, братство" за сите жители на Франција, вклучувајќи ги Евреите, но за возврат бараше таа смета на Франција. Наполеон, кратко време по доаѓањето на власт, рече дека "по десет години нема да има разлика меѓу Евреин и Французин." Во 1807 година, тој ја основа *Sanguedo Doreen* (највисокиот еврејски совет), кои, меѓу другото, се бара одобрување на законот дозволува мешани бракови. Во Русија, Владата формираше општество за олеснување на транзицијата на Евреите во Православието. Под притисок од властите и со помош *maskilim* во еврејските училишта е намален за време на проучувањето на Талмудот и наметнати секуларна дисциплина. На Бундот, Еврејската социјалистичкото движење, која се појави во текот на втората половина на XX век., Повика Евреите да се откаже од јудаизмот целосно и се приклучат на Руската општество. Во текот на XIX век, и особено во почетокот на XX век. илјадници православни Евреите биле принудени да ги напуштат Источна Европа (Русија, Украина и Полска). Повеќето од бегалците во САД. Други се населиле во Палестина (сега Израел), Велика Британија, Јужна Африка и Австралија. Од крајот на XIX-почетокот на XX век. стекнува влијание на ционизмот, на национално-политичко движење за повторно воспоставување на еврејска држава во историска татковина на еврејскиот народ - во Палестина. Основачот на ционизмот - истакнат еврејски новинар Теодор Херцл на Австрија (1860-1904 гг.), Авторот на "Еврејската држава". Идеолошката основа на ционизмот е учењето на Ерусалим како духовен имот на Евреите. Резултат на активноста на ционистичкото организации беше создавањето во 1948 година, државата Израел, враќање кон голем број на евоеев од Европа и од САД и поврзани со процесот на заживување на верскиот живот како во Израел и на дијаспората. Пред војната, многу Евреи се обидоа да ја отфрли

религиозни "окови" дека бебето Voomers сакаше да се врати на предците наследство. Во моментот, мнозинството на Евреите во Европа и САД се посветени на реформите Јудаизмот, додека во Израел, Православна јудаизмот преовладува.

Системски терор против Палестинците доведе до егзодусот на 750.000 Палестинци во соседната земја. Во палестинските колективната меморија кој е запаметен како еден чин на паѓа (катастрофа). Израел, на еврејската држава, изјави на 14 мај 1948. ден на крајот на британскиот мандат и најави претиски сесија на Генералното собрание на ОН што треба да усвои резолуција за попечителска на САД на Palesti Околија. Соочени со новата ситуација, на Соединетите Американски Држави и Советскиот Сојуз призната Израел. Израел, и покрај резолуциите на ОН на 23 септември 1950. години, се пресели својот капитал од Тел Авив во западниот дел на Ерусалим и израелската влада го одобри Законот за сопственост на напуштените сопственост На крајот на 1987. невооружени востание изби Интифада. Ова е проследено со десетици мртви и ладилникот-на повредени, уапсени и deportirani Палестинците. Израел се бори со сите свои соседи: Либан, Сирија, Јордан, Египет и е за оние кои не се директно граничи. Состојбата на постојана војна, тој се обидел прескокнете Citi Анвар ел-Садат со потпишување на посебен мировен договор со Израел во кампот на умот, туку тоа е наведено живот. Подоцна договор, мир, во октомври 1994. РОТ-напиша и Јордан. Сирија остана надвор од договорот, затоа што во каква било форма, не е подготвен да се откаже од Голанската Висорамнина. Лидер на ПЛО и Јасер Арафат и израелскиот премиер Yitzak Рабин се 1992. Јас промени на буквите на взаемно признавање, но таму не е ни за милиметар поблиску до финалето мирно решение.

14. Вера, етика, обичаи и социјални аспекти на јудаизмот

Вера, етика, обичаи и социјални аспекти на јудаизмот се содржани во Тората, кој во голема мерка ги вклучува усмени и писмени закон, како и на

целиот сет на учењата на еврејскиот народ. Во потесна смисла на терминот "Тората", се обележува со пет книги од Мојсеј. Според традиционалните еврејски ставови, Тората, и писмено и усно, и беше доделена од страна на Бог директно на децата на Израел на планината Синај, или преку Мојсеј. За традиционални или православни Евреите несомнената орган на откровение. Застапниците на либералната или реформа на јудаизмот не верува дека Тората е резултат на откровение. Тие признаваат дека вистината е содржана во Тората, и Тора е Бог-дишеше и сигурен е до оној степен до кој се согласува со причина и искуство. Бидејќи откровението дадено постепено и не е ограничен од никакви рестрикции, тогаш вистината може да биде стекнато не само во еврејските извори, но, исто така, во природата на науката и научниците од сите народи. Еврејската доктрина не догмата, за прифаќање на која ќе се обезбеди спасение на Евреин. Јудаизмот придава многу поголема важност за однесување од религијата, и за прашањата на доктрината обезбедува одредени слобода. Има, меѓутоа, некои основни принципи кои се заеднички за сите Евреи. Евреите веруваат во реалноста на Бог, во неговата уникатност и изразуваат дека верата во дневниот молитва "Сема:" Слушај, Израел. Господ - нашиот Бог - е еден. Бог е дух, апсолутно битие, која себеси се нарекува "Јас сум кој сум јас." Бог - Творецот на сите работи на сите времиња, тој е - постојано размислување умот и постојана сила, таа е универзална, тој владеел свет, само една, како што е. Бог не е само природно право, но законите на моралот. Бог дава живот вечен - сите милостив, пресвет и едноставно. Тој е господар на историјата. Тој е интуитивен и иманентна. Бог - помошник и други, татко на целото човештво. Тој е ослободител на луѓето и народите, и тој спасителот, помагајќи им на луѓето да се ослободи од незнаењето, гревовите и пороците - гордост, себичност, омраза и страст. Но спасението не се постигнува само преку акциите на Бога, од личноста бара помош во оваа. Бог не ја признава власта на злото или злото во универзумот. Бог е творец и на светлината и темнината. Злото - една неодгатливи мистерија, и

човекот го зема како предизвик да се одговори од страна на борба против злото, каде и да е откриена во светот. Во борбата против злото Евреин одржува својата вера во Бога. Јудаизмот тврди дека човекот е создадено според образ и подобие на Бога. "Тоа не е само жив инструмент на Бога. Никој не може да застане помеѓу Бога и човекот, и нема потреба за посредување некој или посредување. Затоа Евреите отфрлаат идејата за откуп, претпоставувајќи дека секој е одговорен директно до Бог. Додека лицето е поврзан причинска законите на универзумот, како и социјалните и политичките услови, тој се уште има слобода на волја да направи морално избори.

Едно лице не треба да служи на Бога за плаќање, но Бог ќе награда за правда во сегашноста или во иднина живот. Јудаизмот признава бесмртноста на човековата душа, но меѓу приврзаници на различни текови постои несогласување за воскресение од мртвите. Православна јудаизмот верува дека тоа ќе се случи со доаѓањето на Месија, на реформисти отфрлаат оваа идеја целосно. Постојат неколку толкувања на небесниот рај, каде праведните блаженство и пеколот (геена), каде што казната на грешниците. Библијата е молчи за ова, но поновата литература содржи широк спектар на идеи за небото и Евреите веруваат во ексклузивноста на Израел (на еврејскиот народ, но не и на еврејска држава): Бог на сите народи на светот е избран на еврејскиот народ, дека тој добил откровение, одигра централна улога во драмата на спасението на човештвото. Според современите поглед, Израел не треба да се смета за "избран", но "избран", сугерирајќи дека тоа е алијанса-договор со Бога, тој мораше да се направи конечен избор дали да прифатите зборот на Бога и да стане "светилник за луѓето." Изолацијата на Евреите и посветеност на Израел кон овој закон се сметаат како неопходни услови за зачувување на чистотата и силата на луѓето кои се потребни за извршување на неговата мисија. Евреите веруваат во својата мисија - да го одобри вистината на Божјиот закон, од страна на проповедта и со личен пример ги учат на законите на хуманоста. Тоа е како на земјата божествената вистина ќе преовлада и

човештвото ќе доаѓаат од држава во која што е сега. Новиот светски поредок чека на човечкиот род, Божјо Царство, каде што конечно основани Божјиот закон, тоа сите луѓе ќе добијат мир, правда и олицетворение на нивните највисоки стремежи. Царството Божјо ќе се базира токму на теренот, а не во некој друг свет, и да се имплементираат дека во месијанска ера. Во врска со природата на месијанската ера постојат различни мислења. Ултра-православна веруваат дека Месијата ќе дојде ("помазаник") на Дејвид, кој ќе им помогне да се воспостави царството на Бога. Приврзаниците на реформи јудаизмот не се согласуваат со ова и верувам дека пророците зборуваше на месијанската ера, навредливо дека луѓето може да го забрза со правење на правдата и сочувство, љубовен сосед, живеењето на еден скроман и побожен живот. Јудаизмот смета дека на сите луѓе, без разлика на религијата или националноста, се подеднакво деца на Бога. Тие се на ист начин Бог, ќе имаат еднакви права пред лицето на правдата и милоста од нивните соседи. Јудаизмот, исто така, верува дека присуството на еврејска крв (од таткова страна) е ирелевантна во одредувањето на потеклото на Евреите (според равински закон, Евреин е оној кој е роден еврејски мајка, или да се претворат во јудаизмот). Секој кој ја прифаќа еврејската вера, станува "дете на Авраам" и "син на Израел". За Евреин јудаизмот - вистинската вера, но другите религии не се нужно лажни. Се верува дека езичник не е неопходно да се стане Евреин, со цел да бидат снимени, за "праведните на сите луѓе ќе добијат наследство во наредните светот." Да го направите тоа од не-на-Евреин е потребно само да го изврши наредбите на синовите на Ное, имено: 1) да се откаже од идолопоклонството, и 2) да се воздржат од инцест и неверство, и 3) не се пролее крв; 4) не го изговара името на Бог залудно; 5) не создава неправда и беззаконие; 6) не крадат, и 7) не се отсечени делови на животно. Ставот на јудаизмот на Исус од Назарет, толкувањето на неговата смрт, предложените Свети Павле, станале основа на христијанството, изразени од страна на Мојсеј Maimonides. Оддавање почит на Nazarene, Maimonides го смета за толку ", кој го подготви патот за

кралот-Месија." Меѓутоа, одбивањето да се признае христијанството, јудаизмот диктиран не само од страна на уверувањето дека Исус е Месија, но неможноста да го прифатат некои одредби, кои беа воведени во учењето на Исус Св Павле. Нивните листи М. Стајнберг во својата книга "Основи на јудаизмот: и тврдењето дека месото е грешен и треба да се euthanized, идејата за прародителскиот грев и клетвата од него, лежејќи на секоја личност пред раѓање, поднесокот не на Исус како човек, но како Бог во тело; верувањето дека луѓето може да се спаси преку помирувањето, а тоа е - единствениот начин за спасение и дека смртта на Исус "- жртва на Бога единствениот син, и само верата во него може да се спаси; неусогласеност со одредбите на Законот, верувањето дека Исус воскресна од мртвите од мртвите, чекајќи на небото еден час на својот втор доаѓање на земјата да се суди човештвото и да се воспостави царството на Бога, на доктрината дека искрена верник во сите овие работи мора да се спаси и да ја отфрлиме - е осудена на пропаст, без разлика колку доблесни тој може да биде.

14.1 ОБИЧАИТЕ

Јудаизмот како начин на живот му е потребна ритуал. За Евреите, на било која обред се сеќава на местото Бог ја извршува во неговиот живот. Религија пракса се смета како една дисциплина, придонесе за подобрување на секој карактер како форма на настава. Тоа дава Евреин можност да се оживее искуството на неговите луѓе, а со тоа ги подобрува своите посветеност е начин на преживување на луѓето и на зачувување на верата. Молитва. Евреин мора да се моли секој ден, три пати на ден. Се претпоставува дека неговите молитви и морална, а не непријателски кон интересите на другите. Молитвата треба да се случува во длабока концентрација, само-апсорбира. Тоа е подобро да се молат во синагогата, како јавни молитва поефективна. Храна табуа се дел од специјалниот

светоста на Кодексот, применлива само во однос на еврејскиот народ. Тие не се смета за пожелно или задолжително за целото човештво.

14.2 Празници

Меѓу големи празници и свето дена - сабота (сабота), на неделен одмор во спомен на создавањето и на егзодусот од Египет, Рош Hashana (Нова Година), на годишнината од создавањето на светот и еден ден на духовна и морална обнова, по повод "Јом Кипур" (Денот на пресуда), еден ден на покајание и враќање кон Бога преку духовно обновување и добри дела; Sukkot (шуми), девет дена (во Израел и меѓу реформисти осум) на есен жетва, и потсетува на талкање во пустината, на последниот ден од празникот - Simchat Тората (Радоста Тората), Pesach (Пасха), со кој се одбележува доаѓањето на пролетта и ослободување од ропството во Египет, Shavuot (Педесетница), а делумно и на земјоделски празник, но прво сеќавање на денот кога Мојсеј ги прими Тората на планината Синај, Ханука (празникот на Осветување, и пожар), кој се слави во чест на победата на Массабеев над силите на Антиох Епифанес како резултат на која на Евреите стекна нивната слобода да ја практикуваат својата религија; Purim (Празник на генерал, или Естер), за да ја одбележаа годишнината од поразот на Аман, помислиле да ги уништи Евреите, Tisha B'Av (Деветта од AV), еден ден на жалост во спомен на уништувањето на Првиот и Вториот храм.

Ритуалите на раѓање и зрелоста. Кога на бебето е родено машко, тој отсека на препуциум, да заедница со Бога-договорот му била доделена на телото. На Момци добие името на обрежување. Даде името на девојки во синагогата. Обред откуп Момци првороден се врши на 30-тиот ден по раѓањето. Во врска со проектот за обука на децата извршат посвети церемонии. По донесувањето на возраст од 13 години Момци (и некои конзервативни и реформистичката заедници и девојки) да учествуваат во церемонијата на бар мицва (за девојки лилјак мицва), овозможувајќи им да

влезе во заедницата на Израел како полноправни членови, се одговорни за своите активности. Во 19. конзервативни и реформистичката заедница за Момци и девојки е воведен церемонијата на потврда, изведена нормално на денот на Shavuot. Церемонија. Прво доаѓа на свечената годеж (ангажман). Потоа во сабота, и претходи на свадба, младоженецот се поканети на синагогата, за читање на Тората (во реформистичка заедници е обично не се практични). За време на свадбена церемонија на невестата и младоженецот стојат под Уфим - Сапору (за реформисти, ова не е секогаш). Постојаниот под Уфим, невестата и зетот голтка вино од чашата. Младоженецот носи прстен на forefinger на невестата и изустува древна формула, се наведува дека еден човек зема една жена да биде во брак. Изречена седум благослови, во слава на Бога (реформистичка еден). Во спомен на уништувањето на Храмот на зетот крши чаша, од која тој пиеше вино со својата невеста (во реформистичка заедници не се). Затворање благослов од страна на реформисти. Во Православната заедници во церемонијата, исто така, верба на брачен договор (ketubba).

Заклучок

Јудаизмот - религиозни, национални и етички филозофијата, со илјадници години утврдила верувањата и начинот на живот на Евреин. Формирање на јудаизмот започнува со појавата на 2000 п.н.е.. Ое. радикално нови религиозни концепти - монотеистичките идејата за еден Бог, создател и владетел на универзумот. Централната доктрина на јудаизмот - верување во еден, бесмртна, омнипрезентен, семоќен и бескраен Бог, создавањето на светот креативни волјата на Бог и на историската сага, кој се фокусира - формирање на израелската луѓе и нивните завет со Бога. Развојот на јудаизмот беше придружена со жестока борба, предводена од страна на пророците, со остатоци на политеизмот, го поддржува влијание на околните народи. Од своја страна, Јудаизмот влијание врз светот во кој тој, во различни форми и манифестации стана широко распространета. Ерусалимскиот храм станува центар на привлекување не само за големи еврејски дијаспората, но и стотици илјади следбеници на јудаизмот низ целиот свет. Еврејската дијаспора во времето во различни земји во светот имаше околу еден милион луѓе. И Храмот за дијаспората беше единствената врска не само со Бог, но со браќа кои живеат во други земји. Со уништувањето на Храмот на средби завршија, и на тој начин беше уништен и целиот систем на односите со дијаспората. Иднина еврејски храм се смета од страна на сите како место кое тврди дека е на позицијата на духовен и религиозен центар на човештвото. Под влијание на востанија против Римјаните, под чија власт, со почетокот на 1. Г-дин Ое. Испадна да биде апсолутно мнозинство на еврејскиот народ, во јудаизмот, нов концепт на верата во иднина доаѓањето на Месија, кој треба да се врати во суверена царство на помирно и reestablish глобална правда.

Со ширењето на христијанството, кое стана Евреите биле обземени од луѓе кои тврдат религија дека потекнува од јудаизмот и преградка својата вера, космогонијата, етика, потеклото на човечкиот род и разбирање на историјата. Сепак, оваа заедница не доведе до разбирање, туку резултираше со непомирливиот конфликт: еврејство има категорично одби

да ја прифати барањето, како христијанството и исламот, што е во нив е вистински и соодветен израз на вистината, и го третираат како религија како нарушување на јудаизмот, христијанството и исламот, за својот дел, ги виде јудаизмот како историски знак, или како Apostasy, изложување на еврејскиот народ прогонувани и понижувани. И покрај депресивни позиција, Евреите не престануваа да акутна верски полемики со христијанството и исламот, во текот на Средниот век. Halakha, е под постојан развој во одговор на менување на историски и социјални услови остана основа на живот на Евреин. Барања за изведба Halacha, определена еврејски корени, како и фактот дека во пазувите на Евреите беа само оние струи чии претставници, без оглед на поголеми или помали отстапувања од прифатените норми на јудаизмот, се придржуваат до основани Halacha е историски непореклив. Заедно со формулација на догмите на верата во средновековниот еврејски теологија во овој период на развој, исто така, добива друг на трендовите веќе во Talmudic литература - за да јудаизмот филозофски или мистични студија, тенденцијата отелотворени во филозофии и мистични учења на Кабалата. Еманципација и последователните масовна асимилација и секуларизација на европската општество создаде потреба за рационално дефинирање на јудаизмот. Проблемот беше, како е можно да се комбинираат целосна интеграција во околните културна средина со верноста кон јудаизмот. Се чинеше дека антагонизмот помеѓу јудаизмот и животната средина може да се надминат ако јудаизмот биде прогласена за една од религиите на тековната општество, заедно со Римо Католицизмот и протестантизмот, или ако Евреите не ќе се види како религиозна, туку како културни и етничка група. Во текот на овој период, заедно со традиционалните јудаизмот, еврејската маси, нови трендови - reformism во јудаизмот, православна и Конзервативната јудаизмот. Ставот на секуларните Евреи на местото на религијата во јавниот општествениот живот на земјата на Израел, исто така двосмислена. Од вкупно негирање на улогата на религијата во формирањето на еврејската држава и својот живот за разбирање на

отелотворување на Израел како секуларна форма на верските стремежи на стотици генерации на Евреите и желба да во потполност употреба во изградбата на националната држава на верското и културното наследство на еврејскиот народ. Оваа поларизација на ставовите е директен продолжување на поларните тензија која се карактеризира со развој на јудаизмот низ еврејската историја.

Користена литература

- 1) Свето писмо на стариот и на новиот завет, Скопје 1991,
- 2) Флавиан Берније, "Евреите и Талмудот", Софија, 2001 год.
- 3) ВукГ. *Еврейский образ жизни*. Иерусалим – М., 1993
- 4) Козодой Р. *Еврейские праздники*. М., 1993
- 5) Все религии мира. Антология / Е. Лаврентьева, У. Булахова, Е. Лаврович, Ю. Медведько, А. Шевченко; Под ред. Е. Кузьминой. - М.: АСТ; СПб.: Сова, 2007. – 352с.
- 6) Дары евреев: Как племя, кочующие по пустыне изменило образ мышления всего мира / Томас Кахим; [пер. Санг Т. Гутман]. – СПб.: Амфора, 2005. – 268 с.
- 7) Иудаизм за 90 минут / Е. Лаврович.- М.: АСТ; СПб.: Сова, 2007. – 93с.
- 8) Основы религиоведения: Учеб./ Ю.Ф. Борунков, И.Н. Яблоков, К.И. Никонов и др.; Под ред. И.Н. Яблокова. – 3-е изд., перераб. и доп. – М.: Высш. шк., 2000. – 480 с.
- 9) <http://ru.wikipedia.org/wiki/Иудаизм>
- 10) *Краткая еврейская энциклопедия*, тт. 1–7. Иерусалим, 1976–1994
- 11) Иосиф (Петровых И. С.) История иудейского народа по археологии Иосифа Флавия. (Опыт критического разбора и обработки). Сергиев Посад, 1903. 483 стр.
- 12) А. Менџ: Историја религије, Плато, Београд, 2005. Д .
Макманерс, прире ива : Оксфордска историја хри анства, И-ИИ, Цлио, Београд, 2005.

- 13) Д. Д. . Голдберг, Д. Д. Рејнер: Јевреји Ђ историја и религија, Цлио, Београд, 2003.
- 14) Д. . Боукер, уредник: Кембрид Илустрована историја религије, Стслос, Нови Сад, 2006.
- 15) Д. . Л. Еспозито, прире ива : Оксфордска историја ислама, Цлио, Београд 2002.
- 16). Е. О. Д емс: Упоредна религија, Матица српска, Нови Сад, 1978.
- 17) Тревор Линг: Историја религије Истока и Запада, Српска књи евна задруга, Београд, 2000.
- 18) Ранко Јаковлјевиќ , *Јеврејски код*, Београд 2005, ИСБН 86-7694-054-1.